

Lilac

江为竭 เจียงเว่ยเจี๋ย เจียน

เบิ่งเหวิน เปา

可乐牛奶茶 908 วาด

ราชา
มังกร
ตัวน้อย
กับ
เจ้าชาย
ของดาว

龙王弱小无助
但能吃「星际」

ราชา
มังกร
ตัวน้อย
กับ
เจ้าชาย
ของเงา

龙王
但能吃「星际」
小无肋

江为竭 เจียงเว่ยเจี๋ย

เชียน

เมิ่งเหวิน

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าไม่ติดว่ามีไ้บ้าคนหนึ่งที่คอยตามล่าเขา **หลงสืออวี** ก็ชื่นชอบชีวิตในตอนนี้เอาจาก ๆ คนเดียวที่เขาอนุญาตให้ตามล่าคือนักล่ามังกร **เลิ่นจาวมู่** คนเดียวเท่านั้น หรือจะให้เป็นฝ่ายตามเจ้าหญิงน้อย ๆ อย่างทุกวันนี้ก็ยิ่งดี เพราะหลงสืออวีรอคอยเจ้าหญิงมานานหลายร้อยปีแล้ว... ฟังดูเป็นเรื่องราวโรแมนติคที่เจ้ามังกรภาคภูมิใจ แต่ทำไมหลัง ๆ เหมือนว่าเจ้าหญิงจะเป็นฝ่าย 'รุก' เขามากขึ้นยังไงก็ไม่รู้

สำรวจดาราจักรกันเกินกว่าครึ่งทางแล้วนะคะ เนื้อเรื่องเริ่มเข้มข้นทุกปริศนาใกล้จะได้รับการเปิดเผย จักรวาลกว้างใหญ่ยังมีเรื่องอัศจรรย์ใจให้ค้นพบ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านออกเดินทางกันต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

มังกรตราใจ

ตอนที่เสียนจาวมูรับตามมา ทั้งโกดังก็ละเหะ ข้าวของเกลื่อนกลาดไปหมด

พวกรับจ้างนอนลั่นคำว่าระเระนาด ประชาชนเผ่าสัตว์ทั้งหลาย ตัวลั่นงัก ๆ พร้อมแผ่นหนี หลงสืออวี่ก็อยู่ในโกดังด้วย...เตรียมจะหลบหนีออกจากสถานที่เกิดเหตุ

ด้วยความเร็วสูงปรี๊ด เร็วเหมือนภาพเบลอ ๆ บนหมายจับคราวก่อน เสียนจาวมูคว้าตัวเขาไว้ได้ตรงหน้าประตูด้วยมือข้างเดียว สีหน้าบึ้งตึงสุด ๆ

หลงสืออวี่ “จ๊อ”

พวกรับจ้างต่างมีสีหน้าลนลานหวาดกลัวขณะถูกจับกุมตัว ปากก็พิมพ์ไม่หยุด “สัตว์ประหลาด หมอนั่นต้องเป็นสัตว์ประหลาดแน่ ๆ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ เสียนจาวมูรู้สึกได้ว่ามีสิ่งไม่ชอบมาพากล จึงจับตัวผู้ต้องสงสัยหลงสืออวี่เดินตรวจดูจนทั่ว แล้วขึ้นไปที่กลางโกดัง ตรงนั้นมีหวักระสุนบูบี้ตักอยู่บนพื้น แล้วเอ่ยถามด้วยความขึงใจว่า “นี่มันอะไร”

“กระสุน”

“ทำไมมันถึงบูบี้แบบนี้ นายไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม”

“เปล่า มันแค่ลอยมาโดนหัวผม”

เสียนจาวมู “...”

เสียนจาวมู “.....”

ยี่สิบนาที่ต่อมา ตำรวจดาราจักรก็พาทหารรับจ้างพวกนั้นจากไป
หลงสืออวีอยู่ให้การ ยืนยันว่าสิ่งที่คนกลุ่มนี้ต้องการหา ก็คือประธาน
“หอการค้าจ้านซู่”

หอการค้าจ้านซู่เป็นหอการค้าท้องถิ่นแห่งทานู สมาชิกทั้งหมดล้วน
เป็นเผ่าสัตว์ แรกเริ่มพวกเขาได้พัฒนาธุรกิจเหมืองแร่ในซีกโลกตะวันตก
อย่างจริงจัง นำแร่ สัตว์ พืช และทรัพยากรอื่นๆ ที่มีค่ากลับมาจากแผ่นดิน
เหลืองที่กว้างใหญ่ไพศาล

ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเปิดเส้นทางพิเศษโดยเฉพาะ ผู้รับการฝึกอบรม
จากแต่ละทีมต้องเข้าใจกฎเกณฑ์ทางสภาพอากาศและสภาพแวดล้อมทาง
ภูมิศาสตร์ของซีกโลกตะวันตก รวมถึงสามารถนำสินค้าที่ต้องการกลับมาได้
อย่างปลอดภัยและรวดเร็วที่สุด

ไม่ใหญ่ล่อลมโค่น¹ ซีกโลกตะวันตกไม่มีมาตรการควบคุม กอง
คาราวานจึงถูกโจมตีหลายครั้ง ลูกชายของประธานหอการค้าก็เคยถูก
ทหารรับจ้างลักพาตัว โดนบีบบังคับต้องจ่ายค่าไถ่ ถึงแม้ตอนหลังตำรวจ
ดาราจักรจะสามารถช่วยกลับมาได้ก็ตาม แต่เงินค่าไถ่ก็กระจัดกระจายไปทั่ว
ทุกซอกมุมของกาแล็กซีแล้ว

หนนี้คาดว่าก็น่าจะเป็นสถานการณ์ทำนองเดียวกัน

เพียงแต่ทหารรับจ้างที่มาทำงานคราวนี้โง่มาก จัดการได้เหมือน
เด็กเล่นขายของ

อีกอย่างไม่รู้ว่เพราะอะไร ดูเหมือนว่พวกนั้นจะปักใจเชื่อว่าหลงสืออวี
เป็นประธานหอการค้าจ้านซู่

หลงสืออวีเดินตามเส้นจาวมูไปขึ้นยานเหาะ

ห้องฟ้ามืดลงแล้ว ยานเหาะแล่นไปสู่ขอบฟ้าเพื่อกลับโรงแรมพร้อม
แสงสุดท้ายของวัน

เส้นจาวมูเอ่ยขึ้น “โรมิโอดันพบบางอย่างเกี่ยวกับแพลนาย”

หลงสืออวีกำลังกินมันฝรั่งแผ่นทอดกรอบที่อยู่บนยาน พอได้ยิน

¹ ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงมักถูกอิจฉา และตกเป็นเป้าให้ผู้อื่นโจมตีได้ง่าย

คำพูดอีกฝ่ายก็ถึงกับชะงักกึก “เขาว่าไงบ้าง”

“เขาบอกว่านอกจากพลังจิตของเส้นตีแล้ว แผลนายเกิดขึ้นเพราะแวมไพร์ด้วย ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ นี่เป็นแผลที่เกิดจากพวกเขาทั้งคู่บนกัน นายเคยไปใกล้ชิดกับพวกนั้นมาก่อนหรือเปล่า”

หลงสือวี่ยันต์มันฝรั่งทอดเข้าปากสองแผ่นด้วยความหวาดวิตก “เปล่าละ เป็นฝีมือเส้นตีต่างหาก”

“จริงเหรอ” เส้นจาวมู่พูดเสียงเรียบอย่างใจเย็น “โรมิโอยังบอกอีกว่าดูจากปฏิกิริยาตอบสนองของวัตถุดิบแต่ละอย่างแล้ว นี่ต้องเป็นฝีมือลิลิธแน่นอน”

หลงสือวี่ “จื้อ”

เขาคิดจะเผ่นหนีไปจากข้างกายเส้นจาวมู่ แต่ก็ถูกดึงกลับมาที่จริงโรมิโอไม่ได้พูดแบบนี้

แต่เจ้ามังกรบื้อถูกหลอกแล้ว เขาซ่อนปฏิกิริยาตอบสนองของตัวเองไว้ไม่มิด

เส้นจาวมู่จับทางเขาไว้ไม่ยอมให้หนีไปได้ แล้วขมวดคิ้วถามว่า “นายเล่าให้ฉันฟังมาซะดี ๆ นายไปเกี่ยวข้องกับลิลิธได้ยังไง แล้วตอนนี้เธออยู่ที่ไหน ยังควบคุมคริสตจักรบูชาเลือดอยู่หรือเปล่า”

หลงสือวี่บอก “มะ...มีวันหนึ่งผมออกไปเดินเล่นข้างนอก แล้วบังเอิญเจอเธอ”

“จากนั้นละ นายไปแย่งของกินมาจากเธอใช่หรือเปล่า”

“เปล่าสักหน่อย รสชาติอาหารที่เธอชอบ ขนาดมังกรยังแหวะเลย”
 หลงสือวี่บอก “แต่เธอกับเส้นตีมาหาเรื่องผมด้วยกัน แถมยังทำลายแผนการกินอาหารมื้อดีของผมด้วย...ที่แรกผมเลี้ยงร้านอาหารสตรีตฟู้ดร้านหนึ่งไว้ อดสำหรับทำงานเก็บเงินตั้งหลายวันกว่าจะพอกินอาหารร้านนั้นได้สักมื้อ เอ็นโก๋ของที่นี่อร่อยสุดๆ ปลาหมึกกับหอยเชลล์ก็หอมมาก เจ้าของร้านก็ใจดี ถึงบางที่กุยช่ายจะเกรียมไปหน่อย คุณชอบกินกุยช่ายหรือเปล่า”

“ไม่ชอบ...เดี๋ยวละ ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลย” เส้นจาวมู่รู้ทัน “นาย

อธิบายเรื่องลิลิกับเส้นตีมาซะดี ๆ”

แผนสเบเลียนเรื่องของหลงสืออวีลัมเหลวไม่เป็นท่า แถมถูกจับโยกเขามังกรไปอีกสองรอบ ก็ได้แต่ส่งเสียงจี้ ๆ จ๊ะ ๆ แล้วบอกว่า “ผมก็แค่นี้ไปตีกับพวกเขามาอะสิ เลยบาดเจ็บ”

“เรื่องเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่”

“จำไม่ได้ ตั้งหลายสิบปีก่อนแล้ว”

“งั้นตอนนี้ลิลิไปอยู่ที่ไหน” เส้นจาวมู่ถาม “ทางสมาคมตามหาเธอมาตลอด ถ้าไม่มีเธอกับเทคโนโลยีการฟอกเลือดให้บริสุทธิ์ของเธอละก็ การดำเนินงานต่าง ๆ ของลัทธิต้องปั่นป่วนไปหมดแน่”

“เธอตายแล้ว”

เส้นจาวมู่ “...ตายแล้วเหรอ”

“อือ” หลงสืออวีเทศมนต์ฝรั่งที่เหลือนในถุงใส่ปาก “ผมฆ่าเธอไปแล้ว”

เส้นจาวมู่ “...นายฆ่าเธอแล้วนั่นเหรอ”

“ถูกต้อง” หลงสืออวีไม่เต็มใจจะเอ่ยถึง “เธอมาหาเรื่องผม เธอโหดเหี้ยมจะตาย ผมเลยต้องลงมือ เดิมทีผะ...ผมไม่อยากเล่าเรื่องนี้ให้คุณฟัง”

เส้นจาวมู่ซ็อกไปแล้ว

เขาตะลึงจนอ้าปากค้าง เหมือนมีม่านับหมื่นตัววิ่งหือตะบึงอยู่ในใจ เหมือนฟ้าผ่ากลางวันแสด ๆ อย่างสะเทือนเลื่อนลั่นท้องนภาและผืนปฐพี

สมาคมควานหาตัวลิลิมานาน สัตว์ต่างดาวในตำนานของตำนาน กลับมาตายเพราะเจ้ามังกรบื้อตัวนี้ไปนานแล้ว

“นายแน่ใจหรือว่าใช้ลิลิจริง ๆ” เขาต้องการคำยืนยันอีกครั้ง

“จริงแท้แน่นอน ผมจำไม่ผิดหรอก ในอดีตผมเคยเจอเธอมาแล้ว”

เส้นจาวมู่โยกเขามังกรแรง ๆ “ทำไมนายไม่บอกฉัน”

“อ้ากกก อย่าโยกเขาผมสิ เดิมทีผมก็ไม่ได้อยากให้คุณรู้เรื่องบาดแผลผมสักหน่อย” หลงสืออวีพูดอย่างไม่ได้รับความยุติธรรม “ใครจะไปรู้ว่าเส้นตีจะทำเรื่องเลวทรามอะไรอีก ถ้าเกิดคุณไปเจอเขาเข้าคงไม่ดี”

“ดังนั้นแผลนายเกิดขึ้นเพราะการต่อสู้คราวนั้นสินะ เส้นตีกับลิลิ

รุมนาย พวกเขาสู้ไม่ได้ แถมนายยังจัดการฆ่าลิลิซทิ้งได้ด้วยนั้นหรือ”

“อือ” หลงสืออวี๋นึกถึงเส้นตึกก็อารมณ์ไม่ดีขึ้นมาอีก “เส้นตึกไม่ได้ใช้กำลังทั้งหมดที่มี แถมไม่รู้ตัวจริงเขาไปแอบอยู่ที่ไหน ถ้าไม่ใช่เพราะลิลิซ มีหรือเขาจะทำร้ายผมได้...”

เส้นจาวมู่สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อตั้งสติให้ใจเย็น...แม้ผลลัพธ์จะไม่ได้ตั้งใจสักเท่าไรก็ตาม

ลิลิซมีพลังความสามารถเก่งกาจแค่ไหนทุกคนต่างรู้ดี ช่วงที่เธออยู่จุดสูงสุดเคยมีมังกรรุ่นแรกตายเพราะน้ำมือเธอมาแล้ว ถึงแม้เขาจะรู้ว่าตอนสู้กับหลงสืออวี๋ ลิลิซจะร้ายกาจมากแค่ไหนก็เถอะ

เส้นจาวมู่ถาม “นายเป็นมังกรรุ่นไหนกันแน่”

“ผมก็บอกไปแล้วว่าผมไม่รู้...” หลงสืออวี๋พยายามฝืนฝืนแผ่นทอดกรอบ แล้วก็ต้องผิดหวังเมื่อพบว่ามันฝรั่งในถุงหมดเกลี้ยงแล้วจริง ๆ “ไม่รู้พวกคุณใช้เกณฑ์อะไรในการจำแนกรุ่น”

เส้นจาวมู่กล่าว “โดยทั่วไปแล้วมังกรรุ่นแรกล้วนเกิดมาจากการ ‘ประกอบ’ ของโลก ตอนนั้นรู้แล้วว่าเป็นเปลวไฟ น้ำค้างแข็ง หรือไม่ก็ลมแรง สายฟ้า ในหมู่พวกนั้น ส่วนประกอบที่มีมากที่สุดก็คือเปลวไฟ”

“ผมเกิดมาจากดวงดาว” หลงสืออวี๋ขบคิด “น่าจะเป็นยุคแรกเลยละมัง ผมก็บอกคุณตั้งแต่แรกแล้วไง”

“ไม่เคยได้ยินแนวคิดที่ว่ามาจาก ‘ดวงดาว’ อะไรแบบนี้มาก่อนเลยนะ แนวคิดนี้ดูเหมือนไม่มีอยู่จริง” เส้นจาวมู่บอก “หลายพันปีมานี้ คนในตระกูลฉันก็ไม่เคยเจอมาก่อน”

“หรือ” หลงสืออวี๋ก็กลับตีใจขึ้นมาทันที “ฉันแสดงว่าผมพิเศษมากเลยสิ”

เขาใช้หางพันข้อมือเจ้าหญิงไว้แล้วอ่อย “หนึ่งในปฐพี”

มังกรหนึ่งในปฐพีกับเจ้าหญิงผู้เป็นหนึ่งในใต้หล้า ช่างเหมาะสมกันเสียจริง

ยานเหาะบินมาถึงโรงแรมแล้ว เส้นจาวมู่ก็ยังไม่หายซ้อก

เขาบอกว่า “ถ้าลิลิซไม่อยู่แล้วจริง ๆ นั่นก็พิสูจน์ได้ว่ามีคนรู้วิธีการ

เลียดบริสุทธ์แล้ว...มีความเป็นไปได้สูงมากกว่าคนคนนั้นก็คือเส้นตี เป็นแบบนี้ก็อธิบายได้แล้ว ว่าทำไมออกัสตากับทหารรับจ้างพวกนั้นถึงได้มีเลียดของสัตว์ต่างดาวที่บริสุทธ์ระดับนั้น ฉันจะรายงานเรื่องนี้ให้สมาคมรู้ แล้วจะพาเส้นตีไปอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้คนในตระกูลฟัง นายคิดว่าไง”

หลงสืออวีถาม “พวกเขาจะเชื่อคุณหรือ”

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันจะเล่าให้พวกเขาฟัง” เลินจาวมู่เอ่ย “ได้หรือเปล่า”

“ทำไมต้องถามผม”

“เพราะไม่ใช่แค่เรื่องเส้นตี ดูเหมือนว่านายยังมีความลับที่ฉันไม่รู้ ปิดบังไว้อีกหลายเรื่องเลย บางทีถ้ามีคนรู้เยอะไป อาจทำให้นายไม่พอใจที่ฉันรู้เรื่องของเส้นตีได้เร็วก็เพราะนาย” เลินจาวมู่ขยับเขม้นบอกกล่าว “ฉันไม่อยากทำให้นายลำบากใจ”

หลงสืออวีกลับจูงมือเจ้าหญิงของเขาด้วยความดีใจ “คุณเล่าให้พวกเขาฟังก็ได้ ผมไม่สนใจหรอก คุณเป็นคนดีจริงๆ”

เลินจาวมู่ว่า “...ไม่ต้องมาแจกบัตรคนดีให้ฉันแล้ว”

เมื่อกลับมาถึงห้อง หลงสืออวีกลับคิดหนักเรื่องลิลิธอีก

สัญญาตาณของมังกรบอกเขาว่า มีบางอย่างผิดปกติ

เลินจาวมู่แลกเปลี่ยนข้อมูลกับสมาคมถึงเรื่องลิลิธและเรื่องเส้นตี แต่ไม่เอ่ยถึงหลงสืออวีเลยแม้แต่คำเดียว

เส้นตีเจ้าเล่ห์เกินไป แถมไม่ทิ้งหลักฐานที่มากพอไว้ให้พวกเขา ตอนนี้มีแต่คำพูดเลินจาวมู่ฝ่ายเดียว ฉะนั้นเลินจาวมู่จึงเตือนสมาคมอีกครั้ง ทั้งเรื่องศพของวิลเบ็งกับไซเรนที่หายไป รวมถึงการเคลื่อนไหวแปลก ๆ ของพวกทหารรับจ้าง

เรื่องนี้ซับซ้อน หลังจากนั้นสมาคมอาจต้องเปลี่ยนแปลงกลยุทธ์หลายอย่างเพราะเหตุนี้ ดังนั้นแม้จะแลกเปลี่ยนข้อมูลกันแบบเรียบง่าย แต่ก็กินเวลาไปสองชั่วโมงกว่า

เลินจาวมู่ไปอาบน้ำ เปลี่ยนชุดใส่เสื้อโค้ต เพิ่งเดินออกมาก็เจอมังกร

กระแทก

หลงลืออวี่เอ่ย์ถาม “คุณจะไปข้างนอกหรือ”

“อ๋อ อีกประมาณสิบนาที ฉันต้องกลับบ้านสักหน่อย คินนี่คงไม่กลับมาแล้ว”

“หา รีบขนาดนั้นเลยหรือ”

“ใช่”

“งั้นหลังจากนั้นผมจะได้ฟังนิทานก่อนนอนหรือเปล่า”

“...ขอแค่นายอยู่บ้านดี ๆ ก็จะมีให้ฟัง”

“ก็ได้” หลงลืออวี่กอดเจ้าหญิงตัวหอมฉุยของเขา จู่ ๆ ก็ถามว่า “มายาศาสตร์บอกได้จริงหรือว่าแพลนี่เป็นฝีมือใคร”

“ทำไมนายถึงสนใจมันขนาดนั้น”

หลงลืออวี่ตอบ “ก็ที่จริงผมไม่อยากบอกคุณ คุณรู้เรื่องของเส้นตีเยอะเกินไปแล้ว”

“ทำไมละ” เส้นจาวมู่หัวเราะ “นายกลัวเขาจะมาฉันทปิดปากหรือไง” ทันใดนั้นเส้นจาวมู่ก็นึกถึงกุหลาบโอริกามีแสนสวยที่อยู่บนเรือดอกนั้นขึ้นมา “แล้วทำไมเขาต้องให้ดอกกุหลาบนายด้วย”

หลงลืออวี่อึ้งไป

เส้นจาวมู่บอก “วันนั้นตอนอยู่ที่ดาวนอร์ทเอนด์ ฉันเจอมันอยู่ในห้องนาย”

หลงลืออวี่สะบัดหางไปมาด้วยความกระวนกระวาย “ผมเผ้ามันไปแล้วไม่ใช่หรือ...”

“สรุปทำไมเขาถึงต้องให้นายด้วย”

“ใครจะไปรู้ละ” หลงลืออวี่นึกถึงเรื่องนี้แล้วอารมณ์ขุ่นมัวขึ้นมาทันที “ไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่”

เส้นจาวมู่กลับบอกว่า “สัตว์ต่างดาวที่เกี่ยวข้องกับเขา แม้มันเหมือนจะอยู่ฝ่ายเดียวกับเขา แต่จนตายก็ไม่เคยเห็นเส้นตีใช้พลังความสามารถไปช่วยสักเท่าไร ซึ่งฉันก็ไม่รู้ว่าเขามีท่าทีกับนายแบบไหนกันแน่”

“ยังงั้นซะเขาก็เป็นคนที่น่ารำคาญมาก” หลงลืออวี่สรุป และยังคง

คิดหนักประเด็นเรื่องมายาศาสตร์ “ตกลงมายาศาสตร์รู้เรื่องนี้ได้จริงหรือ”

“ทำไมได้หรอก” เลื่อนจาวมูบอก “ฉันหลอกนายต่างหาก”

หลงสืออวี่ “...”

จากนั้นเลื่อนจาวมูก็ได้เห็นมังกรเคร้าโศกเสียใจตัวหนึ่งปรากฏอยู่ตรงหน้า

ชายหนุ่มร้อนรนขึ้นมาทันที “โอ้ ๆ ๆ อย่าเสียใจไปเลยนะ ฉันทำไม่ถูก ฉันผิดเอง ฉันเป็นห่วงบาดแผลนาย ก็นายเล่นไม่ยอมเล่าอะไรเลย”

“คุณโกหกผม” หลงสืออวี่ทั้งโกรธและเสียใจ “คุณโกหกผม...”

เจ้าหญิงที่สุภาพเรียบร้อยและบริสุทธิ์ของเขาหัดเป็นคนไม่ดีไปแล้ว
ตอนนี้เป็นทั้งอันธพาลและคนชั่วร้ายด้วย

ใกล้ถึงเวลาที่เลื่อนจาวมูต้องรีบไปที่สตาร์ชิปแล้ว ก่อนไป เขามาจูบราตรีสวัสดิ์ที่หน้าผากมังกรหนึ่งที

ผลลัพธ์ของจูบราตรีสวัสดิ์นี้ไม่ดีนัก

หลงสืออวี่ไม่พอใจมากจริง ๆ ก่อนเลื่อนจาวมูจะออกไป เขาก็ไม่ยอมมาส่ง มุดศีรษะอยู่ใต้ผ้าห่ม พาดหางกับพื้นดังบัก ๆ ประกาศว่าไม่พอใจมาก

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง เลื่อนจาวมูโดยสารสตาร์ชิปขนาดใหญ่ด้วยความเร็วสูงกลับมาถึงดาวหลัก

สตาร์แคปิทัลเต็มไปด้วยแสงไฟสว่างไสว

สตาร์ชิปร่อนลงจอดในบริเวณรกร้างของดาวเคราะห์ จากบริเวณนั้นเขานั่งยานเหาะต่ออีกสองถึงสามชั่วโมง หมูเกาะแห่งนั้นปรากฏตรงหน้าอีกครั้ง

โซดหินสูงใหญ่มีหมาแหลมคมตั้งเขี้ยวเล็บอำมหิต ตัดลมทะเลส่งเสียงดังหวีดหวิว

รอบเกาะมีหอสังเกตการณ์โบราณตั้งอยู่ในทิศทางต่าง ๆ ทั้งหมดหกแห่ง พื้นผิวนอกหอสีดำเทา มีเปลือกหอยเกาะอยู่ทั่ว ล้อมรอบด้วยบาเรียไฮโลแกรม เปิดไฟสว่างจ้าส่องทะเลลูฟิวน้ำทะเล ขับไล่สัตว์ต่างดาว

ที่บังอาจเข้ามาใกล้ทุกตัว

ธงสีดำแดงปักอยู่บนจุดสูงสุด บนธงเป็นรูปราชสีห์มีปีกกำลังสู้กับมังกร

ตระกูลเลี่ยนมีคนอยู่น้อยมากเหมือนทุกที่ คนหนุ่มสาวส่วนมากแยกย้ายไปอยู่ตามชอกมุมต่าง ๆ ในดาราจักร จึงมีผู้อาวุโสเฝ้าอยู่ที่นี้เพียงไม่กี่คน คอยนำดอกไม้สดมาวางไว้ที่สุสานเป็นประจำทุกสัปดาห์

เลี่ยนจาวมูเดินขึ้นไปตามบันไดหิน

ตอนนี้เป็นเวลากลางดึก ผู้คนส่วนใหญ่เข้านอนกันหมดแล้ว รอบตัวมืดมิดด้วยหลังคาสีดำกับสีน้ำเงินเข้ม

เขาเดินมาถึงจุดสูงสุดของเขา วิหารหลังใหญ่มีหิมายังคงเจียบสัลดบนกำแพงเป็นประติมากรรมแบบลอยตัวของเหล่าผู้กล้าสังหารมังกร

เขาผลักประตูให้เปิดออกแล้วเดินเข้าไป แสงจากตะเกียงน้ำมันวูปไหวอยู่ข้างกาย รูปปั้นครึ่งตัวของเหล่าวีรบุรุษเหมือนประดับอยู่สองข้างทางอย่างเจียบงัน สายตามุ่งมั่นแน่วแน่ รวากับกำลังชักถามคนที่เดินผ่านถนนเส้นนี้ว่า...

เคยหลงลืมกฎประจำตระกูลไปหรือเปล่า

เคยเปลี่ยนใจไปจากเดิมบ้างหรือไม่

เลี่ยนจาวมูไม่เดินไปจุดเทียนเหมือนอย่างที่ผ่านมา เขาเดินมาถึงสุดปลายทาง บนผนังอันแข็งแกร่งมั่นคงมีประติมากรรมแบบลอยตัว หนึ่งในนั้นเป็นรูปปั้นบุรุษถือดาบคู่ตันบิบบคอมังกรร้ายไว้แน่น สตรีขี่บนหลังมันเงื่อนมวกล่ามังกรที่ถืออยู่ในมือขึ้นสูง

ลำแสงสีทองโอบยิบยืนอยู่กลางอากาศ ผลักประตูลับอันแข็งแกร่งแน่นหนาให้ค่อย ๆ เปิดออกอย่างเนิบช้า

ด้านในเป็นห้องพิพากษาลังการ ที่นั่งลักษณะเป็นทรงกลมเรียงรายเป็นแถวสโลปลงไป ตะเกียงน้ำมันวูปไหวแผ่วเบา ส่งค่ายกลเล่นแร่แปรธาตุบนพื้นให้สว่าง

ตามด้วยกระแสมวกก่อตัวขึ้นในห้วงมิติอันแน่นหนามิดชิดแห่งนี้

นั่นเป็นคลื่นพลังจิตที่รุนแรงมาก บนที่นั่งปรากฏเงาร่างที่มองเห็น

ใบหน้าได้ไม่ชัด

ล้วนเป็นเหล่าวีรบุรุษสังหารมังกรในวันวาน มาจากตระกูลนักล่ามังกร
ทั้งสิบตระกูลในอดีต

ผู้ที่นั่งอยู่ด้านบนสุดเอ่ยปาก เสียงของเขาฟังดูคลุมเครือเหมือนไม่มี
อยู่จริง “เหตุใดถึงกลับมากะทันหัน”

“ลิลิธตายแล้วครับ”

“การสกัดเลือดของคริสตจักรก็จบลงแล้วรี” ผู้นั้นถึงกับอึ้งไป

“เปล่า มีคนอื่นควบคุมไว้...คนคนนี้ก็เป็จุดประสงค์หลักที่ผม
กลับมาวันนี้” เส้นจาวมูบปาก “พวกท่านรู้หรือเปล่าว่าเส้นตียังไม่ตาย เขามี
ความเกี่ยวข้องกับลิลิธ และน่าจะมีเทคโนโลยีที่ทำให้เลือดบริสุทธิ์อยู่ใน
กำมือด้วย”

เส้นจาวมูไม่เคยพูดถึงประเด็นนี้กับคนในตระกูลมาก่อน

ตามกฎแล้วการพูดเรื่องทำนองนี้ เส้นจาวมูควรมาสอบถามพวกเขา
ก่อน แต่เขาไม่ชอบร่างพลังจิตเหล่านี้มาแต่ไหนแต่ไร...นี่เลยเป็นเหมือน
สัญชาตญาณอย่างหนึ่งไปแล้ว

สุดท้ายเขาไม่เอ่ยปากบอกใครสักคำมาจนทุกวันนี้

คิดไม่ถึงว่าเพียงสิ้นเสียง ทัวทั้งห้องพิพากษาก็เกิดลมกระโชกแรง

ร่างพลังจิตเหล่านั้นกำลังชนชนกัน นั่นเป็นคลื่นพลังจิตบริสุทธิ์
หมุนวนยัฟงไม่ได้ยิน แต่กลับเป็นเสียงว้าง ๆ ที่ทำให้คนปวดหัว เหมือน
เสียงกระซิบของเหล่าวิญญาณในสุสาน หากเป็นคนอื่นอยู่ที่นี้ คาดว่าคง
รู้สึกอึดอัดมาก ทว่าเส้นจาวมูมีพลังจิตแข็งแกร่งทรงพลัง จึงไม่ได้รับ
ผลกระทบใดๆ จากพวกเขา

หลังจากเขาอายุสิบกว่าขวบ พลังจิตก็แข็งแกร่งถึงขั้นแยกแยะ
เสียงกระซิบของร่างพลังจิตเหล่านี้ได้

เพียงแต่เขาไม่เคยแสดงออกว่าฟังเข้าใจมาก่อน

ดังนั้นในเวลานี้ เส้นจาวมูจึงได้ยินคำพูดที่หายไปในเวลาอันรวดเร็ว
เหล่านั้น

“จะเป็นเส้นตียังไงได้ยังไง”

“เขาทำได้แล้ว เขาทำได้แล้วจริง ๆ”

“แต่อากาศาโมยังไม่ตาย...อย่าบอกนะว่าเขามีชีวิตอื่น”

“ข้าบอกแล้วว่าเขาทรยศพวกเรา เขาไม่ยอมตายไปอย่างสงบ”

เสียงกระซิบที่แสนไกลาหลวุ่นวายเหล่านี้ยังคงดำเนินต่อไปอย่างยาวนาน

สุดท้ายผู้นำจึงเอ่ยขึ้นว่า “เล่าทุกอย่างที่เจ้ารู้ให้พวกเราฟังทั้งหมด”

“ที่จริงแล้ว ผมไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับเส้นตีเลย ฉะนั้นจึงต้องกลับมาถามพวกท่าน” เส้นจาวมู่บอก “แต่ผมจะตามหาเขาต่อ”

ผู้นำถอนหายใจเอือกแล้วเอ่ยว่า “เราไม่ใช่คนยุคเดียวกับเส้นตีในใจข้า เขาเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่กว่าใคร ๆ ถ้าคนแบบนี้ยังทำตัวต่ำช้าได้ ข้าก็อาจจะพูดว่าอะไรแล้ว”

“บางทีคนที่ทำตัวต่ำช้าไม่ได้มีเขาเพียงคนเดียว”

กระแสนลมพัดวูบอีกระลอก ผู้นำเอ่ยถาม “เจ้าต้องการจะบอกอะไร”

“ไม่มีอะไรครับ” เส้นจาวมู่มีสีหน้าเป็นปกติ เหมือนแค่บ่นลอย ๆ ไปอย่างนั้น

ด้วยเหตุนี้ฝ่ายตรงข้ามจึงพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนลงอีกครั้ง “เส้นจาวมู่ เจ้าต้องสืบดูให้แน่ชัดว่าเส้นตีกำลังทำอะไร บางทีเจ้าอาจใช้ประโยชน์จากเขาในการตามหาอากาศาโมได้ แต่ไม่ว่าเขาจะพูดอะไรเจ้าอย่าไปเชื่อเขาง่าย ๆ เด็ดขาด เจ้าต้องทำให้บัลลังก์ตกอยู่ในกำมือของตระกูลเราให้จงได้ ให้มาอยู่ในการควบคุมของสหพันธ์”

เส้นจาวมู่กลับไม่ตอบ แล้วย้อนถามกลับไประหว่าง “ตกลงแผนไฮวินด์มันคืออะไรกันแน่ครับ”

“ทำไมถึงถามแบบนั้น เจ้ารู้มาตั้งนานแล้วไม่ใช่ จงจำไว้ให้ดีว่าหน้าที่ของเจ้าก็อยู่ในแผน”

เส้นจาวมู่เหลือบตามอง สิ่งที่อยู่กลางอากาศคือวิญญานที่ลอยไปลอยมา “แผนไฮวินด์ที่ผมรู้คือการยึดบัลลังก์ให้อยู่ในกำมือมนุษย์”

ที่เรียกบัลลังก์ว่าบัลลังก์สัตว์ต่างดาว นั้นเป็นเพราะมนุษย์ไม่เคยเห็นบัลลังก์กับตาตัวเองมาก่อน จึงยังไม่ต้องพูดถึงการขึ้นครองบัลลังก์

เพื่อเป็นราชา

และดูเหมือนว่าระหว่างสัตว์ต่างดาวสามารถสื่อสารถึงกันได้ พวกเขาเชื่อมั่นในการมีอยู่ของบัลลังก์ และถูกดึงดูดมาในวันทีราชวงศ์ใหม่ปรากฏตัว

ราวกับเป็นตาข่ายล่องหนที่มีเส้นด้ายสานเกี่ยวกันนับไม่ถ้วน ทะเลดาวนำพาพวกเขามาเชื่อมโยงกัน สื่อสารกันด้วยภาษาที่มนุษย์ไม่เข้าใจ

การบุกเบิกจักรวาลในยุคแรกนั้นยาวนาน อ้างว้าง และอันตราย ในเวลานั้นมนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมานจากสัตว์ต่างดาว และในหมู่พวกมันเผ่ามังกรออกอาละวาดมากที่สุด เป็นการลึขีตไว้แล้วว่าบนหน้าประวัติศาสตร์อันสำคัญนี้จะบันทึกตราหน้าไว้ว่ามังกรคือวายร้ายไปตลอดกาล

พวกเขายังไม่ได้เชื่อมสัมพันธ์ที่มั่นคงกับอารยธรรมอื่น ๆ สัตว์ต่างดาวส่วนใหญ่ก็มาพึ่งพาตระกูลนักล่ามังกรให้ช่วยแก้ไขปัญห และนี่เองที่เป็นเหตุผลว่าทำไมตระกูลนักล่ามังกรเหล่านี้ถึงได้มีสถานะสูงส่งปานนั้น

มังกรกับผู้กล้า สัตว์ต่างดาวกับนักล่า

พวกเขาใช้โลหิตบุกเบิกเปิดทาง

แต่ราคาที่ต้องจ่ายนั้นเจ็บปวดแสนสาหัสเกินไป

ตอนที่เริ่มรับรู้การมีอยู่ของบัลลังก์ เป็นปีที่สามที่อารยธรรมของมนุษย์ก้าวเข้าสู่จักรวาลอย่างเป็นทางการพอดี ด้วยเหตุนี้จึงมีการเสนอแผนการใหม่ขึ้นมา ซึ่งก็คือแผนไฮวินด์

ด้วยวิธีการบางอย่าง บัลลังก์จะมอบพลังมหาศาลอย่างหาที่เปรียบไม่ได้แด่ผู้ที่ขึ้นครองบัลลังก์

และลักษณะของพลังนี้ ก็คล้ายว่าจะสามารถควบคุมและใช้งานได้ตามอำเภอใจ

นั่นถ้ามนุษย์ได้ขึ้นเป็นราชาละ

ผู้เสนอแผนการประกาศก้อง ขอเพียงวิจัยความจริงของบัลลังก์ได้อย่างถ่องแท้ สัตว์ต่างดาวไร้ ‘อารยธรรม’ เหล่านี้ก็จะไม่อาจชิงกลับไปได้อีก

‘ถึงอย่างไร’ เขาเอ่ยขึ้น ‘เรื่องที่น่าภาคภูมิใจที่สุดของเราก็คือความสามัคคี’

‘ท้ายที่สุดทะเลดาวผืนนี้ก็จะกลายเป็นดินแดนของเรา’

ทว่าจวบจนวันนี้ แผนการที่ดำเนินมานับพันปีก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จ ซิดจังกัดของบุคคลและเผ่าพันธุ์หยุดอยู่แค่นั้น ตรวบจนตอนนี้ก็ยังไม่มีการสังหารราชาแห่งสัตว์ต่างดาวที่ครองบัลลังก์ในปัจจุบันได้สำเร็จสักที

แต่พวกเขาก็ไม่เคยถอดใจ

เส้นจาวมู่บอก “ดังนั้นผมเข้าใจอย่างง่าย ๆ ว่าพวกท่านอยากกำจัดอากาศโมเพื่อครองบัลลังก์ หรือไม่ก็มอบมันให้แก่ผู้ที่ควรค่าต่อความเชื่อมั่น”

“ใช่แล้ว” ผู้นำตอบ “นี่ก็คือสิ่งที่พวกเราบอกเจ้ามาตลอด หลายปีมานี้ ในที่สุดพวกเราก็ได้พบกันแล้ว เจ้าเส้นจาวมู่ เจ้าคือความภูมิใจของพวกเรา”

“นี่ก็คือแผนการทั้งหมดใช่ไหม”

“ถูกต้อง ถ้าเจ้าอ่านบันทึก ก็จะทำให้เห็นว่าเราทุ่มเทพยายามและกำลังคนไปมากเพียงใด...”

“ผมรู้” เส้นจาวมู่ตอบ “ผมรู้ดี แต่ที่ผมอยากถามไม่ใช่เรื่องนี้ ถ้าแผนไฮวอร์ดเป็นแบบนี้จริง มันทำไมถึงไม่ได้รู้เรื่องนี้นักทุกคน ช่วงแรกที่เสนอแผนนี้ขึ้นมา ตามหลักการของพวกท่าน ชาวบ้านควรได้รู้เรื่องนี้กันเป็นอย่างดี แต่ผมลองหาข้อมูลดูแล้ว ไม่เคยเจอบันทึกที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เลย ทุกวันนี้มีคนรู้แผนนี้น้อยมาก มีก็แต่ผู้บริหารระดับสูงของสหพันธ์ คนในตระกูลเรา และนักล่าในสมาคมแค่นั้นที่รู้เรื่อง”

เขาพูดต่อ “เมื่อก่อนผมคิดมาตลอดว่า เป็นเพราะแผนการนี้ผละงานและความมั่งคั่ง จนป่านนี้ยังไม่สัมฤทธิ์ผล เลยทำให้พวกท่านต่างพูดไม่ออก...”

เขาถูกขัดจังหวะ ผู้นำเดือดดาลขึ้นมอย่างฉับพลัน “เจ้าบังอาจวิจารณ์แบบนี้ได้อย่างไร”

“ผมก็เป็นคนแบบนี้” เส้นจาวมู่พูดเสียงเรียบอย่างใจเย็น “ตารางค่าใช้จ่ายพวกนั้นผมเคยเห็นแล้ว ดูไม่ใช่แผนระยะยาวที่นำลงทุนเลยสักนิด”

เสียนจางมู่ใช้ความคิดไม่กี่วินาที มองข้ามความไม่พอใจของอีกฝ่าย “ผมสนับสนุนแผนไฮวันดีมากนะ...อย่างน้อยผมก็รู้จักแผนนั้น แต่วิธีการลงทุนแบบนี้เหมือนเสียสติไปแล้วชัด ๆ ปากบอกว่าเพื่อนาคตของสหพันธ์ แต่ถ้าการเงินและทรัพยากรพวกนั้นถูกนำไปจัดสรรกับสิ่งที่คุ้มค่ามากกว่า บางทีตอนนั้นสหพันธ์อาจเปลี่ยนโฉมใหม่ไปแล้วก็เป็นได้”

“ถ้าไม่มีผมโผล่มา พวกคุณต้องรอไปถึงเมื่อไหร่ อาจเป็นปีนี้ ปีหน้า หรือจวบจนอารยธรรมล่มสลาย”

คราวนี้พลังจิตในห้องพิพากษาเดือดพล่าน ลมพัดใส่แขนเสื้อ เสียนจางมู่ พลังอันบ้าคลั่งกำลังพลุ่งพล่าน

ทว่าเสียนจางมู่หนึ่งเงียบไม่พูดอะไร เพียงมองไปยังที่นั่งซึ่งตั้งเรียงรายเป็นแถว ๆ และมองเหล่าบรรพชนที่มีใบหน้าเลือนรางเหล่านั้น

เขาตั้งคำถามเสียงเรียบ และรอคอยคำตอบอย่างนิ่งสงบ...

ความโกลาหลนี้ยังคงดำเนินต่อไปเป็นเวลานาน

สุดท้ายเสียนจางมู่ก็ได้ยินเสียงสตรีเอ่ยขึ้น “เจ้าไม่เข้าใจหรอก เจ้าไม่มีวันเข้าใจไปตลอดกาลว่าแผนไฮวันดีมีความสำคัญกับพวกเรามากแค่ไหน ถ้าไม่ใช่เพราะคนทรยศนั้น...”

“พอได้แล้ว” ผู้นำพูดขัดเธอ แล้วหันไปมองเสียนจางมู่ “เด็กน้อย ข้าไม่รู้หรือว่าเหตุใดเจ้าถึงสงสัยในเรื่องนี้ แต่เจ้าต้องเชื่อพวกเรา เชื่อในการตัดสินใจของพวกเรา ไม่จำเป็นต้องคิดมากเกินไป ตามหาอากาศใหม่ให้เจอแล้วจบเรื่องทุกอย่างนี้เสีย เจ้าจะเป็นคนทำให้ช่วงเวลาพันปีนี้มีมิตอนจบที่สมบูรณ์แบบ”

เขาหยุดพูดไปชั่วขณะ ก่อนกล่าวเสริมว่า “เรื่องทรัพยากรทางการเงินนี้ พวกเราคิดหาหนทางเสมอมา เราหวังอยากให้สหพันธ์พัฒนาก้าวหน้ามากกว่าใคร ๆ ก่อนหน้านั้นคิดจะสุขภุสสมบัติของอากาศาโมก็มีสาเหตุจากเรื่องนี้ แต่น่าเสียดายที่ไม่สำเร็จ”

“แต่ยังมีโอกาสหน้า”

“มีอยู่ชั่ววินาที”

ในห้องพิพากษาอันยิ่งใหญ่โอโถง ร่างพลังจิตพูดด้วยเสียงเบา

ลงว่า “ถึงเป็นช่วงเวลามืดมนและล้าเคียดมากที่สุด พวกเราก็ผ่านมันมาได้แล้ว และพวกสัตว์ต่างดาวที่ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่มี ‘อารยธรรม’ ไม่มีแม้แต่ศรัทธา ความสามัคคี และความรักพวกนั้น เป็นเพียงเม็ดทรายเกลื่อนกลาดกระษะหนึ่งเท่านั้น รู้จักแต่การเข่นฆ่ากันเอง และแข่งขันกับพวกเรา”

“ถ้าบัลลังก์แข็งแกร่งพลังปานนั้นตกอยู่ในกำมือพวกสัตว์ต่างดาวตลอดไป มันจะเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากแค่ไหน”

“มันควรอยู่ภายใต้การควบคุมของอารยธรรม และมีเพียงสหพันธ์เท่านั้นที่จะใช้ประโยชน์จากมันได้”

“แต่เราไม่รับรู้ถึงความเชื่อมโยงระหว่างบัลลังก์กับพวกเขาไม่ใช่เหรอครับ” เล็นจาวมูเอ๋อ “งั้นก็ไม่น่าใช้ ‘การยึดคืน’ แต่น่าจะเป็น ‘การแย่งชิง’ มากกว่า การยอมรับจุดนี้ไม่ใช่เรื่องน่าขายหน้า ก็เหมือนกับการยอมรับว่าพลังจิตและพลังทางกายภาพของเราสู้สัตว์ต่างดาวทั่วไปไม่ได้ นั่นแหละครับ”

เขาพูดต่อ “คุณค่าของแต่ละเผ่าพันธุ์ล้วนต่างกัน และมีรูปแบบการดำรงชีวิตของตัวเอง ความแตกต่างและความขัดแย้งทั้งหมดในจักรวาลนี้ที่จริงแล้วเป็นเรื่องปกติธรรมดา

“ดังนั้นผมจึงสู้สัตว์ต่างดาวที่เป็นภัยคุกคามต่อสหพันธ์ได้หมดทุกตัวโดยไม่รู้สึกผิดเลยแม้แต่หน่อย นั่นเป็นเพราะผมเกิดมาเป็นสมาชิกแห่งสหพันธ์ ผมรู้สึกภูมิใจในอารยธรรมของผม

“แต่พอผมได้สัมผัสใกล้ชิดกับสัตว์ต่างดาวมาก ๆ เข้า ผมได้เห็นทั้งความโหดเหี้ยมและความงดงามจากในตัวพวกเขามากมาย แต่กลับมองไม่ออกว่าพวกเขาแข่งขันกับใครที่ไหน บางทีอารยธรรมของวิลเบ็งอาจเป็นละครสัตว์และเมฆฝนคิวมูโลนิมบัส อารยธรรมของไซเรนก็คือโครงกระดูกกับเสียงเพลง เพียงแต่สำหรับพวกเราแล้วมันคือการรุกรานที่น่ากลัว และการทำลายที่โหดเหี้ยม

“และอาจยังมีเจ้ามังกรบือตัวหนึ่งที่ไม่รู้ว่มาจากที่ไหน อารยธรรมก็คือ อาหาร สมบัติ และเจ้าหญิง

“ดังนั้นผมคิดมาตลอด คำว่า ‘อารยธรรม’ นี่เป็นสิ่งที่เราจำกัดความ
ขึ้นเอง แล้วทำไมพวกเขาต้องสนใจด้วยว่าตัวเองมี ‘อารยธรรม’ หรือเปล่า”

ตัวน้อย

มังกรแอปเปิล

เส้นจาวมูเดินออกมาจากวิหาร ลมพายุบ้าคลั่งที่ด้านหลังเขาโหมกระหน่ำเนิ่นนานก็ยังไม่สงบลง

บรรพชนพวกนั้นจมอยู่ในโทสะ

แต่ถึงแม้จะโมโหเดือดดาลสักแค่ไหน แต่คนที่กล้าตำหนิเขาอย่างรุนแรงมีแค่ไม่กี่คนหรอก

ถึงอย่างไรถ้าไม่ใช่คนในตระกูลก็มองไม่เห็นตัวตนของพวกเขาด้วยซ้ำ ทว่าเส้นจาวมูเป็นอัจฉริยะที่พันปีจะมีสักคน

เขาอายุยังน้อยก็มีพลังจิตที่แข็งแกร่งทรงพลังขนาดนี้แล้ว รออีกไม่กี่ปี ฝึกฝนสั่งสมประสบการณ์มากกว่านี้อีกสักหน่อย ก็จะต้องถูกจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ได้แน่ แต่ไหนแต่ไรมาสหพันธ์ไม่เคยขาดแคลนอัจฉริยะไปอี้อีกกับอูเธอร์ก็อยู่ในจำพวกนั้นด้วย แต่สิ่งที่ขาดไปคือการถูกลิขิตให้ได้จารึกไว้ในประวัติศาสตร์

หลังออกไปแล้ว ขอบฟ้าเป็นสีขาวจาง ๆ

เสียงคลื่นทะเลดังมาเป็นระลอก โชดหินสูงใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่กลางคลื่นทะเลดำมืดและเงียบสงัด รอบ ๆ มีแสงสว่างจากพระอาทิตย์กำลังจะขึ้นสู่ขอบฟ้าอยู่ร่ำไร

เขาเดินตามชั้นบันไดหินบนภูเขา เตรียมจะกลับไปที่ยานเหาะ ทว่าจู่ ๆ กลับเหมือนผีสิงบงการให้เขาเดินไปตามทางเล็ก ๆ สายหนึ่ง แล้วเลี้ยวไปยังอีกฟากของภูเขา

ที่นั่นเป็นสถานที่เงียบสงบอีกแห่ง

ป้ายสุสานวีรบุรุษผู้มีชื่อเสียงโด่งดังแห่งตระกูลนักลำมังกรล้วนตั้งไว้ทางทิศตะวันออกของเกาะ เพราะบริเวณนั้นเป็นสถานที่ที่เห็นพระอาทิตย์ขึ้นเร็วที่สุด ปกติจะมีนักลำหรือผู้บริหารระดับสูงของสหพันธ์ไปที่นั่น เพื่อวางดอกไม้และแสดงความเคารพไว้อาลัยผู้ที่อยู่ในสุสานเหล่านั้น

ตรงข้ามกับผู้ไร้นามจะถูกฝังไว้ตรงมุมที่ค่อนข้างเงียบสงบในภูเขาอย่างในที่ที่เส้นจาวมู่มาเยือนอยู่ในเวลานี้

ปกติไม่มีผู้คนมาเยือนที่นี่ มีป้ายสุสานสีขาวและสีดำตั้งอยู่มากมาย น้ำค้างเย็นเยียบเกาะอยู่บนป้ายเหล่านั้น

มีดอกไม้วางอยู่บนป้ายสุสานหลายช่อ เป็นดอกสีขาวละมุนและดอกสีเหลืองอ่อนดูอบอุ่นนุ่มนวล มีคนเพิ่งนำมามาวางไว้

เส้นจาวมู่เดินเข้าไปในส่วนลึกของสุสาน ดวงอาทิตย์ค่อย ๆ ลอยขึ้นสู่ฟากฟ้า ส่องแสงลอดช่องว่างระหว่างใบไม้เหนือศีรษะ เพียงไม่นานเขาก็เห็นคนที่นำดอกไม้มาวาง เป็นผู้อาวุโสในตระกูลซึ่งถือได้ว่าสนิทคุ้นเคยกับเขาพอสมควร

“จาวมู่ ทำไมจู่ ๆ ถึงกลับมากะทันหันนักล่ะ” ผู้อาวุโสสังเกตเห็นเขาจึงหยุดสิ่งที่กระทำอยู่แล้วหันมาถามด้วยความแปลกใจ

“มีธุระนิดหน่อยครับ ตอนนี้จัดการเรียบร้อยแล้ว” เส้นจาวมู่ตอบ “อีกเดี๋ยวผมต้องไปหาปู่แล้ว”

“กินข้าวเข้าก่อนแล้วค่อยไปดีไหม ในบ้านเพิ่งปิ้งขนมปังเสร็จ” ผู้อาวุโสพูดด้วยรอยยิ้ม จนมีริ้วรอยเหี่ยวย่นปรากฏที่หางตา เส้นจาวมู่ไม่เคยสังเกตมาก่อนว่าอีกฝ่ายมีริ้วรอยเยอะขนาดนี้แล้ว

ทั้งที่รู้สึกเหมือนเพิ่งเจอกันเมื่อไม่นานมานี้แท้ ๆ เวลาผ่านไปเร็วมากจริง ๆ

“ไม่ละครับ ผมต้องรีบทำเวลา ทางทามูมีเรื่องยุ่งยากนิดหน่อย แล้วก็ไปพาด้วย” เส้นจาวมู่ตอบ ลังเลสักพักก่อนพูดขึ้นอีก “ผมมีเรื่องหนึ่งอยากถามท่าน”

เขาพาผู้อาวุโสทำหนานั้นเดินมาถึงสุดปลายทางสุสาน

เดิมทีสุสานแห่งนี้อยู่กลางป่าเขาก็เปลี่ยวมากแล้ว แถมป้ายสุสานนี้ยังตั้งตระหง่านในบริเวณที่ดูเปลี่ยวร้างยิ่งกว่าอีก

มันซ่อนอยู่หลังต้นไม้เก่าแก่คอคด รอบ ๆ เต็มไปด้วยมอสส์และเฟิร์นสีเขียวขมู่ม มีดอกไม้ป่าบานอยู่หลายดอก ไม่ได้เป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนหลุมศพอื่น ๆ แต่ให้ความรู้สึกที่แตกต่างออกไป ตอนพวกเขาไปถึงมีลูกนกสีเหลืองตัวหนึ่งบินผ่านเหนือหลุมฝังศพ

บนนั้นสลักชื่อว่า ‘เสิ่นชิง’

ไม่มีรูปถ่าย เป็นชื่อสุภาพสตรีท่านหนึ่ง

เมื่อครู่ตอนอยู่ในห้องพิพากษา เสียงสตรีผู้หนึ่งเอ่ยถึง ‘คนทรยศ’

เสิ่นจางมู่คิดไปคิดมากนึกถึงบุคคลในประวัติศาสตร์ของตระกูลขึ้นมาได้หลายคน แต่สุดท้ายก็เดินมาถึงหน้าป้ายสุสานนี้

อย่างไรเธอก็เป็นเพียงคนเดียวที่ถูกเรียกว่าคนทรยศ แต่กลับถูกฝังไว้บนเกาะหลัก เขาไม่เคยได้ฟังชีวประวัติโดยละเอียดของเธอมาก่อน เพราะยุคสมัยที่ห่างกันมากเกินไป จนไม่มีใครรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในตอนนั้น

ผู้อาวุโสเอ่ยถาม “ทำไมอยู่ ๆ ถึงมาตรงนี้”

“ผมอยากถามว่าท่านรู้จักเธอหรือเปล่าครับ”

“เรื่องนี้ฉันก็ไม่ค่อยแน่ใจสักเท่าไร” ผู้อาวุโสกลับปฏิเสธ “ฉันแค่มาวางดอกไม้ให้เธอทุกครั้งที่แวะมา แต่สมัยที่ฉันยังเป็นเด็ก คุณปู่เคยพูดถึงเธอ...”

“ท่านพูดว่าอย่างไรเธอครับ”

ผู้อาวุโสขมวดคิ้วเข้าหากัน “ฉันก็จำไม่ค่อยได้แล้ว...ดูเหมือนจะพูดว่าเธอเป็นผู้กระชิบวาพอจะรักอย่าง คำศัพท์นั้นฉันก็เพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรกนี่ละ รู้สึกว่ามันพิเศษมากเลยจำได้ เธอได้ไปลองค้นสมุดรายชื่อประจำตระกูลดูหรือยัง บางทีในนั้นอาจมีข้อมูลที่ละเอียดกว่านี้ระบุไว้”

เสิ่นจางมู่ตอบ “ผมเคยดูเมื่อนานมาแล้ว มีบอกแค่เธอเคยมีสามีหนึ่งคน จากนั้นไม่นานก็หย่ากัน ต่อมาเธอเสียชีวิตจากอุบัติเหตุตอนอายุสามสิบหกปี แต่ไม่มีบอกว่าเธอเคยทำอะไรมาบ้าง ไม่ได้บอกว่าเธอมีลูกหรือไม่ และไม่ได้บอกว่าเธอทรยศตระกูลอย่างไร และไม่ได้ระบุสาเหตุว่า

เธอเสียชีวิตยังไงกันแน่”

“การจดบันทึกในสมัยนั้นยังไม่ค่อยมีระเบียบสักเท่าไร ซึ่งก็เป็นเรื่องปกติ ฉันเห็นมาเยอะแล้ว แต่ชีวิตของผู้คนจำนวนมากต่างเรียบง่ายและธรรมดา พูดเพียงไม่กี่คำก็สามารถสรุปชีวิตของพวกเขาได้หมดทั้งชีวิต” ผู้อาวุโสพูดกลั้วหัวเราะ “ไม่แน่มันก็อาจจะเป็นแบบนี้เหมือนกัน แต่ว่า จามู เธอห้ามเจริญรอยตามเด็ดขาดนะ”

คำพูดประเภทนี้เส้นจามูเคยได้ยินมานับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่เด็กจนโต ทุกคนต่างบอกเขาแบบนี้

เส้นจามูเงยหน้ามองขึ้นไป ไปไม้สี่เหลี่ยมโหวเอนอยู่ใต้แสงแดดจากดวงอาทิตย์

ผู้อาวุโสก้มลงไปวางดอกไม้ไว้หน้าสุสานของเส้นซึ่ง

ก่อนจะเดินกลับ พวกเขาทั้งสองเห็นลมพัดกลีบดอกสั่นเบา ๆ มอสส์เหล่านั้นนุ่มเหมือนพุง

สิบนาทิต่อมา เส้นจามูขึ้นยานเหาะ เตรียมเดินทางกลับบาบู

อัศวินดำบ่น “เจ้าทำแบบนี้ไม่ถูกนะ ทำไมออกไฟชีชีว”

หลงสืออวีโอดครวญ “ก็ไฟผมมันไม่ดีจริงๆ นี่ ออกไฟดี ๆ ไม่ได้เลย”

“งั้นเจ้าดูข้า อัศวินผู้กล้าจะคว้าชัยชนะตลอดกาล”

สองนาทิต่อมา ถั่วพระราชของทั้งคู่ถูกกินเรียบ ล้มละลายครึ่งใหญ่

อัศวินดำเตือนปุด ๆ “ทุเรศมาก ทุเรศเกินไปแล้ว”

ยานเหาะขนาดใหญ่ร่อนลงจอดที่นอกโรงแรม หลงสืออวีตาลุกวาวขึ้นมาทันที แล้วรีบวิ่งออกไป

อัศวินดำตะโกนเรียกตามหลัง “สหายเอ๋ยสหาย เจ้าเอาผลไม้ของข้าไป”

หลงสืออวีแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน เขามาถึงประตูทางเข้าโรงแรมพร้อมกับแดงโมสามชั้นสุดท้ายของอัศวิน

เจ้าหญิงกลับมาแล้ว

เส้นจามูเข้ามาก็เอ่ยถามทันที “เมื่อวานนายออกไปเล่นพันทึที่ไหนมาหรือเปล่า”

“ไม่เลย เมื่อวานผมนอนหลับกับกินข้าวทั้งวัน”

เล่นจาวมูพอใจมาก

หลงสืออวี่เอ่ย์ขึ้น “แต่ที่คุณโกหกผม ผมยังโกรธมากนะ”

ในตอนนี้องเล่นจาวมูถึงนึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานเขาทำเจ้ามังกรบื้อเสียใจ จึงเอื้อมมือไปลูบหัวมังกรที่ยังขุ่นเคืองไม่หาย พลังบอกว่า “นายเคยโกหกฉันตั้งหลายครั้ง ฉันหลอกนายแค่สองครั้งเอง ทำไมเจ้าคิดเจ้าแค้นนักล่ะ นายเป็นมังกรสองมาตรฐานใช่ไหมเนี่ย”

หลงสืออวี่ถวิลถึงตาใส่เขา “สำหรับมังกรไม่เรียกว่าหลอก แต่คุณพูดโกหกได้ยังไง ทะ...ทั้งที่คุณเป็นเจ้า...”

“ฉันเป็นอะไร” เล่นจาวมูถาม

หลงสืออวี่อึ้งสักพักก็เปลี่ยนเรื่อง “ยังไงผมยังไม่หายโกรธ ตอนนั้นผมไม่อยากสนใจคุณแล้ว”

เล่นจาวมู “...”

เล่นจาวมูกล่าวว่า “เดี๋ยวฉันจะไปสวนลี้กของดินแดนเผ่าสัตว์ ที่นั่นมีไวน์ต้นเอลฟ์รสชาติดีเยี่ยมกับอาหารอร่อยที่มีเฉพาะที่นี่ นายอยากไปด้วยกันไหม”

หลงสืออวี่เหลือบตาไปมองเจ้าหญิงของเขา

ภายใต้แสงแดดยามบ่าย ใบหน้าของชายหนุ่มหล่อเหลา รูปร่างผึ่งผาย รอยยิ้มเจิดจ้าสะท้อนในแววตา

มังกรเบิกบานมีความสุขมาก

แต่หลงสืออวี่ไม่อยากรีบแสดงอาการดีใจเร็วเกินไป เขาคิดหนักอยู่สักพักก็พูดว่า “แต่ผมยังโกรธคุณอยู่ ไม่อยากไปกับคุณหรอก”

“ไปถึงที่นั่นฉันให้นายกินไม้อันเน่ยนอน” เล่นจาวมูบอก “เนื้ออย่างของที่นั่นเนื้อฉ่ำหอมอร่อยเป็นพิเศษ นายจินตนาการรสสัมผัสไม่ออกเลยแหละ คุณภาพเนื้อสัตว์ที่หาพบแตกต่างจากดาวเคราะห์ดวงอื่น เพราะการขนส่งที่ลำบากทำให้คุณภาพลดลงได้ง่าย ฉะนั้นจึงหากินในกาแล็กซีอื่นได้ยาก ต้องมากินที่หาพบเท่านั้นถึงจะได้รสชาติสดใหม่หอมอร่อย”

หลงสืออวี่ “...”

เขากินแตงโมคำโต

เล็นจามูพูดต่อ “ถ้านายไปไต่ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ของเผ่าสัตรีจะได้
ดื่มน้ำแร่วานด้วย ออกเดินทางตอนนี้ตรงกับช่วงพระจันทร์เต็มดวงพอดี
ใช้ขามไม้ของพวกเขาใส่น้ำแร่วานในคืนเดือนเพ็ญ จะได้รสชาติดีเยี่ยม
ที่สุดในรอบครึ่งปีเลยนะ”

หลงสืออวี “...”

เมื่อกินแตงโมหมดแล้ว เขาก็เอาเปลือกแตงโมยัดใส่ปากกลืนลงคอ
ไปรวดเร็ว

เล็นจามู “...รีบคายออกมาเดี๋ยวนี้ กินเปลือกนั้นเข้าไปได้อย่างไร”

เขารีบตอบหลังหลงสืออวีแรง ๆ พยายามทำให้เด็กหนุ่มเอาเจียนเอา
เปลือกแตงโมออกมา

หลงสืออวีหลบด้วยความน้อยใจ “ไม่ต้องตีแล้ว ของที่ผมกินเข้าไป
แล้วจะให้หิวออกมาได้อย่างไร”

เล็นจามูจับหลงสืออวีโก่งตัวลงอีกสักพัก สุดท้ายก็จใจ เขาพบว่า
หลงสืออวีพูดถูก

เมื่อนึกถึงระบบย่อยอาหารอันน่าพิศวงของมังกร แม้แต่เหล็กก็ยัง
ย่อยได้ง่ายดาย เขาถอนหายใจเล็กน้อย “ตกลงนายจะไปกับฉันหรือเปล่า
แต่เมื่อกี้ฉันยังพูดไม่จบ มีหมูหอมอยู่ไต่ต้นไม้โบราณด้วยนะ ปกติ
เผ่าสัตรีเลี้ยงพวกมันแบบระบบเปิด ปล่อยให้เดินไปทั่วป่าเขา กินเห็ดป่า
พืชพรรณต่าง ๆ สารพัด แน่หนอนว่าพวกมันชอบมากินหญ้าอ่อนที่ขึ้นอยู่
ไต่ต้นไม้โบราณมากที่สุด ยิ่งกินเยอะ เนื้อของหมูหอมก็จะยิ่งหอมอร่อย
มีเอกลักษณ์ เรียกได้ว่าเป็นเนื้อคุณภาพยอดเยี่ยม นายไม่อยากลองชิม
หน่อยเหรอ”

หลงสืออวี “...”

เขอยากตกลากรับคำเจ้าหญิงสุด ๆ แต่รู้สึกว่าการหาภัยไถ่เร็วเกินไป
ไม่ดี ดังนั้นเขาจึงเริ่มแตะมือตัวเองด้วยความหนักใจ

เล็นจามูรีบคว้ามือมังกรออกจากปาก “บอกแล้วไงว่าอย่าแตะมือ
ตัวเอง ทำไมนายชอบกินอะไรสงเดช”

หลงสืออวีคิดหนักอยู่นาน ก่อนเอ่ยว่า “ผมจะไปกับคุณ แต่ไม่ได้หมายความว่าผมหายโกรธแล้วหรอคะ”

“โอเค ได้ๆ ฉันรู้ว่านายยังไม่หายโกรธ” เส็นจาวมู่ลูบหัวเขายิ้มๆ

“แล้วคุณจะไปทำอะไรที่นั่น” หลงสืออวีถามขึ้น

“โรมิโอบอกว่า ถ้าจะรักษาบาดแผลผสมต้องไปหาวัตถุดิบบางอย่าง ที่ต้นไม้โบราณ เขาให้ใบรายการฉันมาแผ่นหนึ่ง ไปปากก็อยู่ทางนั้นด้วย ฉันจะได้ไปดูด้วยทีเดียวเลย”

“ก็ได้”

เส็นจาวมู่พูดขึ้นอีก “ถึงได้บอกว่านายต้องรักษาบาดแผลให้หายก่อน เรื่องอื่นยังไม่ต้องรีบ” เขาหยุดเว้นจังหวะ “ฉันทนได้ จะรอจนกว่าวันที่ความจริงทุกอย่างจะปรากฏ”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา พวกเขา นั่งอยู่บนยานเหาะมุ่งหน้าสู่ต้นไม้โบราณ

ลู่อานไหวยังอยู่ที่ดาวหลัก หนนี้ไม่ได้ตามมาด้วย ฟางซิงก็ยังคงทำการทดลองอยู่ที่โรงแรมต่อ ประเดี๋ยวก็กระโดดโลดเต้นชูไม้ชูมือเป็นพักๆ ทำเอาดักลาสเจ้าของโรงแรมรู้สึกไม่พอใจนัก

ผู้ที่ร่วมเดินทางไปที่ต้นไม้โบราณด้วยคราวนี้มีซ่งเจียนเจียน หยางจื่อหมิง และหลี่เจี้ยนซุน คิดไม่ถึงว่ายานเหาะไม่ทันจะออกบิน อัศวินดำก็วิ่งมา

เขาจูงเจ้ามันฝรั่งมาคู่ใจมาด้วย สะพายดาบหนักไว้บนบ่า “สหายทั้งหลาย พวกเราจะไปที่ต้นไม้โบราณลึกกลับนั้นใช่หรือไม่”

“ใช่” เส็นจาวมู่ตอบ

“จะว่าอะไรไหมถ้าข้าจะขอร่วมทางไปด้วย นานมากแล้วที่ข้าไม่เห็นมัน” เขาหมุนหัวไหล่ “คนเพิ่งตื่นก็อยากจะทำอย่างการบริหาร กระตุกกระเดี้ยล็กหน่อย”

เส็นจาวมู่ล้งเลลึกพัก สุดท้ายหลังจากขอความคิดเห็นจากเพื่อนร่วมงานที่เหลือ เขาก็พยักหน้าแล้วบอกว่า “ขึ้นมาสิ”

ยานเหาะออกบิน อัศวินดำยังหวาดกลัวยานพาหนะชนิดนี้อยู่ เขาแอบ

ไปหลบมุมนั่งตัวสั่นๆ ม้าศึกของเขากินแคร่รถต่ออย่างใจเย็น และ
พ่นลมออกจุมกแถมให้อีก

การเดินทางไปยังต้นไม้โบราณเป็นการเดินทางที่ยาวนาน ดาวหาง
มีขนาดพื้นที่ใหญ่โตอลังการ ถึงจะใช้ความเร็วสูงของยานเหาะ ก็ยังต้อง
ใช้เวลาเกือบยี่สิบชั่วโมง

ตกกลางคืนหลังสี่อวีก็ลงมือทำอาหาร คราวนี้เขาทำผัดเปรี้ยวหวาน
กับซูปเนื้อแพะ ในที่สุดเนื้อนั้นก็นุ่มอร่อยได้ที่ ตัวน้ำซูปเป็นสีขาวข้น หลัง
โรยต้นหอมลงไปก็ส่งกลิ่นหอมเย้ายวนชวนให้ลิ้มลอง

เมื่อจับคู่กับอาหารดาวอื่น ๆ ที่ใช้เครื่องจักรในการปรุง มื้อเย็นวันนี้
จึงละลานตา และยังมีเค้กช็อกโกแลตเป็นของหวานตบท้ายอีกต่างหาก

หลังสี่อวีตักซูปให้ทุกคนคนละถ้วย เพียงแต่ตอนที่ซ่งเฉียนเฉียน
รับซูปถ้วยนั้นไป เธอยังคงมีสีหน้ากระอักกระอ่วนไม่เป็นธรรมชาติอยู่บ้าง

นับตั้งแต่ที่เธอรู้ว่าแท้จริงแล้วหลังสี่อวีเป็นมังกร เธอก็มีท่าที
เป็นแบบนี้เรื่อยมา ดูอึดอัดกระอักกระอ่วน ถึงอย่างไรก็เชื่อว่าจะทำให้
ยอมรับได้อย่างซิด ๆ กันทุกคนเสียเมื่อไร หยางจื่อหมิงแต่ไหนแต่ไรก็ไม่
ใส่ใจเรื่องนี้นัก ส่วนฟางซึ่งคือเชื้อใจเส้นจาวมู่ว่าน ๆ

เส้นจาวมู่ว่อมสังเกตเห็นปฏิกิริยาของซ่งเฉียนเฉียนแน่นอน

แต่เขายังไม่ได้คิดให้ตัวจาวจะพูดออกไปอย่างไร

คืนนี้หลังสี่อวีไม่มายืดเตียงเส้นจาวมู่ว่านที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เพื่อแสดงออกว่าตนโกรธมากจริง ๆ เขากลับใจทิ้งโอกาสที่จะได้
นอนกับเจ้าหญิง ในขณะที่เดียวกันก็ยอมทิ้งนิทานก่อนนอนและจูบราตรีสวัสดิ์

ก่อนหน้านี้ตอนถูกเหยียบทางคราวนั้น เขาไม่อาจปกป้องศักดิ์ศรีของ
มังกรไว้ได้ แต่ตอนนี้เขาต้องทำให้สำเร็จให้จงได้

เส้นจาวมู่วากำลังอ่านเอกสารอยู่ในห้อง ผ่านไปไม่กี่นาทีก็ตระหนักได้ว่า
หลังสี่อวีหายไป

ด้วยเหตุนี้เขาจึงไปที่ตู้เก็บของบนยานเหาะ แล้วหยิบแอปเปิลมา
ถูบ่อเริ่ม

หาบรูอากาศดีมาก ขนาดแอปเปิลยังมีสีแดงสด ดูน่ากินเป็นพิเศษ เพียงกัดเบาๆ เนื้อฉ่ำน้ำหวานก็แตกซ่านในโพรงปาก หอมอร่อยชุ่มคอ

เขาแถมประตูปะเบาๆ แล้วนำแอปเปิลสดดูใหญ่มาวางกองไว้ข้างประตู

หลังจากเล่นจาวมู่ทำทุกอย่างเสร็จแล้วก็มานั่งอ่านเอกสารต่อ เนื้อหาที่อ่านคราวนี้ซับซ้อนมาก มีตั้งแต่ข้อมูลเกี่ยวกับไฟฟ้าไปจนถึงข้อมูลของแวมไพร์

เมื่อวานเขาไม่ได้นอน สมองเลยไม่ค่อยปลอดโปร่งนัก หลังอ่านไปได้ครึ่งชั่วโมงกว่าก็เริ่มใจลอยอย่างยากจะหลีกเลี่ยง

ยานเหาะของพวกเล่นจาวมู่เพิ่งบินผ่านเทือกเขาและกำลังเร่งความเร็ว เขามองชั้นเมฆที่ลอยผ่านไป ป่าไม้เขียวชอุ่มห่างออกไปเรื่อยๆ ถ้ามองไปสุดสายตาทิศตะวันตกก็จะเห็นทราวยสีเหลืองตัดกับสีแดง... ที่นั่นเคยเป็นดินแดนของพวกคนแคระ ทั้งแห่งแล้งและอันตราย ร้อนแผดเผาและมีสภาพแปรปรวน แต่ก็เคยมีดอกไม้สีขาวบริสุทธิ์บานสะพรั่ง

เขารู้ว่าตรงไปเรื่อยๆ จนสุดขอบโลกก็จะเจอหอคอยไฮวินด์

ที่นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เล่นจาวมู่เติบโตมาในสภาพแวดล้อมแบบนี้ ทุกคนฝากความหวังไว้ที่เขา ทุกครั้งที่เขาไปพบรางวัลจิตเพียงลำพังมักรู้สึกกดดันมาก

เขามักรู้สึกว่าชีวิตของตัวเองล้วนอุทิศให้กับการล่า

ลงทุนกับแผนการมากเกินไป เขาไม่อยากทำให้ผู้คนมากมายเหล่านั้นต้องผิดหวัง เขาต้องตามหาล้างก์และอากาศาโมให้เจอให้จงได้

นี่เป็นสาเหตุว่าทำไมถึงแม้เขาจะอยู่ในสมาคมก็ไม่อยากไปหาคนอื่นมาร่วมทีม

เขาเปิดอ่านตำราที่แสนน่าเบื่อเหล่านั้นซ้ำๆ รับทำการกิจสุดอันตรายซ้ำแล้วซ้ำเล่า รุดไปแนวหน้าก่อนใคร ก็เพื่อบังคับให้ตัวเองก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องไม่หยุด จวบจนถึงศึกชี้ชะตา...

ถึงแม้ตอนนี้เขาจะรู้สึกสงสัยในแผนไฮวินด์ ทำให้ไม่แน่ใจว่าจะยังต่อสู้แบบนี้ต่อไปหรือไม่

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม การเที่ยวลาดตระเวนทำภารกิจอันตรายไปทั่ว ก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรแบ่งปันให้คนอื่น

แต่สุดท้ายแล้วคนกลุ่มนั้นก็ยังคงตามมาดาวน์เอนด์ด้วยกัน กับเขา แล้วตอนนี้ก็ยังมีที่หาอยู่อีก ทั้งยังมีเรื่องบังเอิญล้วนๆ อย่างการที่ หลงสืออวีมาปรากฏตัวในชีวิตเขา ต้องขอบคุณการแสดงเด่นรอบกองไฟ ในขณะละครสัตว์ของหลงสืออวี

เมื่อเลินจาวมู่นึกถึงเรื่องนี้ก็รู้สึกปวดหัวจี๊ดขึ้นมาทันที และก็ไม่รู้ว่า เจ้าของคณะละครสัตว์นั้นจะเกิดเงามืดในใจอะไรบ้างหรือเปล่า

มนุษย์ก็กำลังหาที่นำกลัวจุดเขาออกมาจากความคิดฟุ้งซ่านยุ่งเหยิง ตอนที่ตึงสติกลับมา ณ ที่เขาวางไว้หน้าประตู...ดูเหมือนจะยุบไปแล้ว?

เลินจาวมู่เพ่งมอง

แอปเปิลที่เคยมีเต็มถุง เวลานี้มันหายไปเกินครึ่งแล้ว

เลินจาวมู่จ้องมองประตูที่เปิดแง้มไว้ และเฝ้ารอด้วยความอดทน อยู่ครู่หนึ่ง

ผ่านไปครึ่งนาที ทางสีเงินที่แสนคุ้นตาค่อยๆ ยื่นเข้ามา ตัวดม้วน แอปเปิลไปหนึ่งผลแล้วหายแว็บไป

เลินจาวมู่ “...”

หลงสืออวีนอนคว่ำแตะแอปเปิลอยู่ในห้องตัวเองอย่างสบายใจ หางเขายาวมาก จนสามารถยื่นออกนอกช่องประตูไปถึงห้องข้างๆ ได้ เขากินแอปเปิลไปค่อนข้างใหญ่แล้ว กำลังตั้งใจว่าจะไปทวงจูราตรีสวรรค์ ดีหรือเปล่า

เขายื่นทางออกไปอีก

หนนี้เกี่ยวอยู่นานก็ยังเกี่ยวแอปเปิลไม่ได้สักที ลำบากมากกว่าจะ แตะถูกขอบได้นิดๆ เขายื่นทางไปทางนั้นใหม่อีกครั้ง

จากนั้นปลายหางของมังกรก็ถูกคว่ำหมับ

หลงสืออวี “?”

วินาทีต่อมาเขาถูกดึงหางลากออกมาจากในห้อง

เลินจาวมู่ใช้แอปเปิลเป็นเหยื่อตกมังกรถูกพื้นมาได้หนึ่งตัว ความรู้สึก

นั้นช่างซับซ้อน “นายลูกมาหิบบเองไม่ได้หรือไง”

หลงลืออวี “จื้อ”

เส้นจาวมู่ถามขึ้น “คือนี้นายไม่มาสร้างรังที่ห้องฉันเหรอ”

“ไม่ ผมยังโกรธอยู่”

“จริงเหรอ”

“จริงสิ”

ทางที่อยู่ในมือเส้นจาวมู่มีวนขดอย่างร้อนตัวทันที

เส้นจาวมู่ “...”

เขาถอนหายใจ แล้วซ่อนอุ้มมังกรภูผาขึ้นมากุมใส่เตียงตัวเอง ก่อนพูดยิ้มๆ ว่า “เด็กดี ฉันรู้ว่านายยังโกรธอยู่ งั้นนายช่วยสร้างรังให้ฉันหน่อยได้หรือเปล่า”

77

ภาพคู่

ในเมื่อเจ้าหญิงพูดมาขนาดนี้ มังกรที่แสนดีย่อมต้องทำตามอยู่แล้ว

หลงสืออวีช่วยทำโปงผ้าห่มให้เจ้าหญิงทันที ทั้งโปรงทั้งนุ่มสบาย จึงได้รับจুবราตริสวัสดิ์ไปหนึ่งจับ

ดังนั้นคืนนี้เขาจึงนอนหลับฝันดีเป็นพิเศษ

ในฝันเขากำลังจู่มือเล็ก...มือใหญ่ของเจ้าหญิงวิ่งไปในท้องทุ่ง สายลมพัดโชยมาเย็นชื่นใจ จากนั้นพวกเขาก็เข้าไปในปราสาททองคำร่วม เจ้าหญิงสวมชุดกระโปรงฟูฟ่องเป็นชั้น ๆ

หลงสืออวีหัวเราะคิกคักออกมาทั้งที่ยังหลับอยู่

ในที่สุดตอนใกล้ช่วงเที่ยงวันต่อมา ยานเหาะก็บินเข้าไปใกล้ต้นไม้โบราณ

หลงสืออวีตื่นมอยุ่ริมหน้าต่างแล้วทอดมองออกไปด้านนอก เห็นต้นไม้ลำต้นอวบใหญ่ขนาดมหึมา ต้องใช้หลายร้อยคนโอบถึงครบรอบวงต้นไม้ กิ่งก้านใบแผ่กว้างหนาทึบปกคลุมท้องฟ้า หลังเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง ขอบใบไม้เปลี่ยนเป็นสีเหลืองส้มอมแดง เกิดเป็นความงามแห่งการไล่ระดับเฉดสี

บันไดไม้และบันไดลิงนับไม่ถ้วนวนรอบต้นไม้โบราณขึ้นสู่ด้านบน เชื่อมต่อแทนชานพักและบ้านต้นไม้หลังเล็กหลากหลายรูปแบบ

นกฝูงใหญ่กระโดดไปมาระหว่างแมกไม้พร้อมส่งเสียงร้อง ก่อนกระพือปีกบินพร้อมกัน เป็นทัศนียภาพที่สวยงามหาที่เปรียบไม่ได้

ประชาชนเผ่าสัตว์มากมายต่างมาสร้างบ้านอาศัยอยู่บนต้นไม้โบราณ
นี่ก็คือแหล่งกำเนิดอารยธรรมของพวกเขา

แรกเริ่มเหล่าบรรพชนของเผ่าสัตว์รูก้าเข้าไปในป่าที่ทั้งร้อนชื้น
และอันตราย ท้ายที่สุดก็มาถึงที่แห่งนี้ กิ่งก้านต้นไม้โบราณช่วยป้องกัน
อันตรายให้แก่พวกเขา น้ำแร่แสงจันทร์ได้ต้มมอบแหล่งน้ำให้พวกเขา ผง
สัตว์ต่าง ๆ ได้ต้มไม้เป็นอาหารของพวกเขา นับจากนั้นจึงเกิดสรรพสิ่งขึ้น

การมีอยู่ของต้นไม้โบราณแห่งนี้เปรียบเสมือนมารดา ของที่ระลึก
ท้องถิ่นมากมายล้วนวาดเป็นลวดลายต้นไม้โบราณ โลโก้ของหอการค้า
จ้านซูก็เป็นรูปร่างของต้นไม้โบราณเช่นกัน ในฤดูใบไม้ผลิและปลายฤดู
ใบไม้ร่วงมีพิธีอธิษฐาน เหล่านักท่องเที่ยวก็จะไปร่วมงานด้วยเพื่อความ
เป็นสิริมงคล ภายในรัศมีสิบกิโลเมตรจากต้นไม้โบราณเป็นพื้นที่ต้องห้าม
ไม่อนุญาตให้ยานพาหนะผ่าน

พวกเขาจึงนำยานลงจอดก่อน แล้วนั่งรถนำเที่ยวท้องถิ่นไปยังหน้า
ต้นไม้โบราณ

ถึงแม้เวลานี้ไฟป่าลุกลามไปอย่างรวดเร็ว นักท่องเที่ยวหลายคน
กลับไปแล้ว แต่ก็ยังเห็นผู้คนคับคั่ง เวลาคือช่วงไฮซีซั่นของการท่องเที่ยว
พอดี มีผู้คนเบียดอยู่บนรถนำเที่ยวกับพวกเขาหลายสิบคน

อัศวินดำขี่ม้าศึกตามหลังมาอย่างเอื่อยเฉื่อย ผู้คนต่างเข้าใจว่าเขา
เป็นนักล่าสโตร์พิสตา

ส่วนพวกเสี้ยนจาวมุ่นนั่งอยู่ท้ายสุด พกปืน พลูแฟลร์ และอุปกรณ์
อื่น ๆ ติดตัว ด้านในท้ายรถเป็นเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ กองโตที่เพ่งชน
ขึ้นไป จึงดึงดูดสายตาผู้คนจำนวนมาก

ปกติเหล่านักท่องเที่ยวจะไม่ค่อยได้เห็นทีมนักล่าในระยะใกล้ เวลานี้
พวกเขาจึงตกเป็นเป้าสายตากันทุกคน

รถนำเที่ยวผ่านเข้าไปในบริเวณป่าทึบ ในที่สุดก็มีหลายคนทนเก็บ
อาการไม่ไหว จนต้องเข้ามาถามว่าขอถ่ายรูปกับทีมนักล่าได้หรือไม่

หยางจือหมิงกำลังหมกมุ่นอยู่กับเครื่องจักรกลของตัวเอง นักท่องเที่ยว
เห็นแล้วก็ไม่กล้าเข้าไปรบกวน ต่างกับช่วงเจียนเจียนที่มีมนุษย์สัมพันธ์ดี

เสมอ พอถูกถามแบบนี้เธอก็ตกปากรับคำ กัดขีดเตอร์แซะๆ ในภาพเธอยิ้มกว้างสดใสเป็นพิเศษ หลีเจี้ยนซุนยังคงสงวนคำพูด แต่ก็ยอมเข้ากล้องและถ่ายไปสองรูป

ไมหันไรก็มีคนตาแหลมจ๋าดได้ กระซิบกระซาบกันด้วยความประหลาดใจ “นั่นเส้นจาวมูไม่ใช่หรอ”

คนส่วนใหญ่ต่างรู้จักเส้นจาวมู พวกมันสนใจและฮือฮากันขึ้นมา เขาเป็นประเด็นที่ผู้คนพูดถึงเสมอ โดยเฉพาะกับคนหนุ่มสาว นักล่าเปิดเผยข้อมูลการติดต่อส่วนตัวไม่ได้ สาวๆ จึงได้แต่แอบส่งจดหมายรักให้เส้นจาวมูผ่านทางหัวหน้าธุรการกันอย่างล้นหลาม เพียงแต่ช่วงนี้เส้นจาวมูไม่ได้อยู่ที่สำนักงานใหญ่ จึงไม่ได้รับจดหมายเลยสักฉบับ

คราวนี้จึงมีคนเบียดกันเข้ามาขอถ่ายรูปด้วยเยอะขึ้นกว่าเดิม และไม่มีใครสนใจทัศนียภาพนอกธรรแล้ว

เส้นจาวมูเลือกนั่งแถวหลังสุด ที่แรกก็จะสับสนหรือสักระยะน้อย ผลปรากฏว่ามีคนอุ้มเด็กมาด้วย เขาจึงต้องทิ้งบุตร และร่วมวงถ่ายรูปกับนักท่องเที่ยว...

เส้นจาวมูไม่อาจทำตัวเป็นมิตรกับคนแปลกหน้าได้เหมือนซ่งเจียนเจียน บวกกับเขาเป็นนักล่าที่ชอบออกปฏิบัติภารกิจคนเดียวมานาน หากยืมคำพูดของฟางซิงมาใช้ คงต้องกล่าวว่าเกิดมาพร้อมกับรังสี ‘คนแปลกหน้าห้ามเข้าใกล้’ ไม่งั้นฉันจะฆ่าทิ้ง

ดังนั้นแม้เขาจะวางตัวได้ดี แต่แท้จริงแล้วมีคนกล้าเข้าหาเขาไม่มากนัก หลังถ่ายไปไม่กี่ภาพ และหญิงสาวอีกคนเพิ่งเดินจากไปพร้อมแก้มแดงก่ำ เส้นจาวมูก็พบว่าหลงลืออวีที่อยู่ข้างๆ มีสีหน้าไม่พอใจ

โดยแสดงออกด้วยการเขยิบไปนั่งห่างจากเขานิด หนึ่งขนาดหยางจือหมิงฉีกถุงขนมก็ยัง不去ขอกินด้วยเลย...

นี่ถือได้ว่าเป็นปัญหาใหญ่แล้ว

รถนำเที่ยวแล่นผ่านลำธารสายเล็ก

ผ่านไปสิบกว่านาทีกี่ ในที่สุดพวกนักท่องเที่ยวก็เปลี่ยนไปสนใจอย่างอื่น เส้นจาวมูจึงถามหลงลืออวี “นายเป็นอะไร หิวแล้วหรอ”

หลงสืออวีตอบ “คุณยอมถ่ายรูปคู่กับพวกเขา แต่เราสองคนยังไม่เคยแม้แต่จะถ่ายรูปด้วยกันเลย”

เส้นจาวมู่เฟิงนึกขึ้นได้ตอนนี้เอง อยู่ด้วยกันมานานจนปานนี้ ทว่าเขากับหลงสืออวียังไม่เคยถ่ายรูปด้วยกันจริงๆ นั่นแหละ

เขาจึงบอกว่า “ถ้านายต้องการ งั้นตอนนี้เราก็ก่ายด้วยกันสักรูปสิ”

“ดีเลย” ดวงตาหลงสืออวีเป็นประกาย

เส้นจาวมู่หยิบเทอร์มินัลออกมาแล้วเปิดกล้องเซลฟี ปกติเขาไม่ถ่ายรูปมาแต่ไหนแต่ไร ฉะนั้นยังไม่ต้องพูดถึงถ่ายเซลฟี ในความคิดเขา การถ่ายรูปคู่ขอแค่ถ่ายติดหน้าคนสองคนก็ถือว่าเรียบร้อยแล้ว

ดังนั้นเขาจึงโอบำหลงสืออวีและกดถ่ายเลย

ปรากฏว่าภาพที่ได้เป็นภาพหลงสืออวีกำลังหลับตา หน้าเส้นจาวมู่ตกเฟรมไปครึ่งซีก สิ่งเดียวที่เห็นชัดคือวิหิตที่คันด้านนอก แสงแดดเจิดจ้าส่องลงมานบนใบไม้หลากสี งดามราวกับภาพวาด

เส้นจาวมู่รู้สึกเกินคาดเล็กน้อย ผ่านไปสองวินาทีจึงบอกว่า “...รูปนี้ถ่ายได้ไม่เลวเลย เอาแบบนี้แหละ”

หลงสืออวี “จื่อ” QAO

เส้นจาวมู่ร้อนใจขึ้นมาทันที “ทำไมนายถึงร้องจื่ออีกแล้วล่ะ”

หลงสืออวีบอก “ผมจะถ่ายใหม่อีกรูป”

“โอเค ได้ๆ” เส้นจาวมู่รีบยกเทอร์มินัลขึ้น แล้วกดชัตเตอร์อย่างไว

รูปออกมามาราวนี้กลายเป็นหลับตากันทั้งคู่ แถมภาพก็เบลอมากด้วย

หลงสืออวี “...”

เส้นจาวมู่ “...ดูอาร์ตดีออกไม่ใช่หรอ”

ซ่งเจียนเจียนที่อยู่ข้างๆ ทนดูต่อไปไม่ไหวแล้ว “พี่เส้นนี่ถ่ายรูปได้ห่วยชะมัด มีฟังก์ชันช่วยถ่ายภาพยังถ่ายออกมาสภาพนี้ได้อีก มานี้เดี๋ยวฉันถ่ายให้”

เธอหยิบเทอร์มินัลของเส้นจาวมู่มาปรับการตั้งค่าเล็กน้อย จากนั้นก็หันกล้องไปที่พวกเขา “อ้าว ยี่มนะ สาม สอง หนึ่ง...”

กล้องจับภาพยี่ม รูปถ่ายถูกเซฟเอาไว้

เส็นจาวมูรับเทอร์มินัลคืนมา แล้วเปิดรูปให้หลงสืออวีดู “รูปนี้เป็นไงสวยไหม”

หลงสืออวีฟังพิจารณาอย่างละเอียด ก่อนยิ้มหวานจนตาหยี “สวยครับ”

เขาหันไปส่งยิ้มให้ซ่งเฉียนเฉียนเช่นกัน หญิงสาวถึงกับอึ้งไป เธอมองเขาด้วยแววตาซับซ้อน แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังยิ้มตอบ

ข้ามรากไม้ไขว้สลับไป ต้นไม้ใหญ่อลังการอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา กระทั่งข้ามผ่านลำธารอีกสองสาย เบื้องหน้าปรากฏภูเขาสีสูงอ่อนนุ่มผืนใหญ่

สายลมพัดมาจากสุดเขตที่ราบ ให้ความสดชื่นเย็นสบาย พัดชายเสื้อและเส้นผมผู้คนพลิ้วไหวไปกับสายลม พัดหญ้าสีทองและน้ำทะเลจนเกิดเป็นระลอกคลื่น

ฝูงแกะวิ่งผ่าน ขนฟูฟ่องดุจเมฆบนฟ้า

ส่วนลึกของคลื่นหญ้าสีทองที่ม้วนตลบก็คือหมู่เขา

เมฆหมอกโอบรอบหมู่เขา

ไม่ว่าจะทำไม เส็นจาวมูถึงรู้สึกคุ้นตากับภาพเหตุการณ์ตรงหน้ามากเป็นพิเศษ

มันเหมือนภาพที่เคยเห็นในความฝันสักฉาก

หลงสืออวีทอดมองไปไกล คล้ายกำลังคิดอะไรบางอย่าง สุดท้ายก็ทาวอย่างเกียจคร้าน แล้วอิงซบเส็นจาวมูพลอยหลับไป

รถนำเที่ยวขับต่อไปอีกประมาณยี่สิบนาที ในที่สุดก็มาถึงใต้โคนต้นไม้โบราณ

ที่นี่ยังมีสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ด้วย ทั้งหมดล้วนสร้างขึ้นจากไม้ทั้งสิ้น พวกเขาลงรถเดินไปทางโรงแรม ในร้านขนาดเล็กสารพัดแบบมีกลิ่นหอมของอาหารโซยมา

โรงแรมที่สมาคมจัดเตรียมให้พวกเขาอยู่ใจกลางต้นไม้โบราณ เดินขึ้นบันไดวนรอบเป็นวงกลมก็จะเห็นที่ราบและป่าที่บออยู่ในสายตา ให้ความรู้สึกต่างจากตอนมองผ่านกระจกยานเหาะโดยสิ้นเชิง มองไกลออกไป เมฆหมอกแห่งเขานูรพาค่อยๆ ถูกดวงตะวันที่คล้อยต่ำจุดประกายให้แสงสีสว่างไสว

ที่นั่นอนุญาตให้ขึ้นบัลลูนไปชมวิวดูได้ ดังนั้นจึงมีบัลลูนยักษ์หลากหลายสีลั่น
ลอยอยู่บนฟ้า ลอยขึ้นๆ ลงๆ อย่างเนิบช้า

ฝูงสัตว์วิ่งอยู่ด้านล่างพวกเขา พวกมันวิ่งจากทุ่งหญ้าสีทองอร่ามไปยัง
ลำธารและป่าลึกที่เขียวชอุ่ม

ทุกห้องของโรงแรมบนนี้ล้วนเป็นบ้านต้นไม้หลังเล็กแบบแยกเดี่ยว
เป็นส่วนตัว

หลงลืออวี๋ไขว่ญแจเปิดประตูเป็นคนแรก วินาทีที่เขาผลักประตู
ให้เปิดออก ก็ได้กลิ่นไม้ฉุนเป็นเอกลักษณ์โชยออกมาจากด้านใน เนื่องจาก
ปิดหน้าต่างไว้ อากาศจึงอุดอู้ไม่ถ่ายเท เขารีบเปิดหน้าต่างทุกบาน

เมื่อเดินออกไปทางประตูหลัง ก็เป็นแท่นเล็กๆ ยื่นออกไปด้านนอก
มีกระถางดอกไม้ตั้งอยู่บนแท่น ดอกไม้หลายดอกโอบอุ้มกลิ่นหอมไปทั่ว
สายลม

เส้นจาวมู่จัดเก็บข้าวของอยู่ในห้อง หลังเก็บเสร็จ ก็พบว่ากล่อง
ติดปืนของซ่งเฉียนเฉียนปนมากับอุปกรณ์เขาหลายชิ้น เขาจึงหยิบมัน
ขึ้นมาและเตรียมนำไปให้เธอ

บ้านต้นไม้ของสองสาวอยู่ห่างจากพวกเขาไม่ไกล แค่อยุ่ต่ำกว่า
เล็กน้อย

เขาไปหาบ้านต้นไม้ของอัศวินดำ เสียงดนตรีประกอบเกมไฟ
พิชิตแลนด์ลอร์ดและเสียงม้าเคี้ยวแคร่รถดังมาจากข้างใน

มาถึงบ้านพักแล้ว เขาเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไป

ซ่งเฉียนเฉียนอยู่ในห้องคนเดียว เขาจึงถามว่า “หลี่เจี้ยนซุนล่ะ”

“เธอน่ะเหรอ ไปชมวิวนะยอดเยี่ยม” ซ่งเฉียนเฉียนกำลังจัดเก็บ
อาวุธปืนต่างๆ ปากคาบช็อกโกแลตบาร์ไว้ “คงอีกนานกว่าจะกลับมา”

เส้นจาวมู่พยักหน้า “กล่องติดปืนของเธอปนไปกับของฉัน”

“อ้อ” ซ่งเฉียนเฉียนกัดช็อกโกแลตบาร์ ตอบรับเสียงมึ่งงำ มือก็
ทำงานง่วน เธอพยักพยับคางไปทางโต๊ะแล้วบอกว่า “วางไว้ตรงนั้นให้ทีสิ”

เส้นจาวมู่นำกล่องติดปืนไปวาง บนโต๊ะมีขนมอีกสองถุง เป็น
มาร์ชเมลโลว์กับคุกกี้หมิ่นน้อย

เขากำลังจะกลับ ก็ได้ยินเสียงซ่งเฉียนเฉียนดังมาจากด้านหลัง “ที่จริงแล้วพี่เลินชอบเขาใช่หรือเปล่า”

เธอพูดเสียงเรียบเป็นปกติ เหมือนกำลังเปรยถามเรื่องดินฟ้าอากาศ เลินจาวมู่ฮั้งไปเล็กน้อย “อะไร”

“หลงสืออู๋นะ” ซ่งเฉียนเฉียนยังคงพูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ “ถึงจะอธิบายเรื่องตัวตนปลอมของพี่สะใภ้ให้ฉันฟังแล้ว ที่จริงไม่มีอะไร ทุกอย่างเป็นเพียงการปลอมตัว แต่ทำไมฉันยังคงรู้สึกว่ามันสมจริงมาก”

“...ทำไมเธอถึงคิดแบบนั้น”

“เพราะฉันไม่ได้ตาบอดนะสิ” ซ่งเฉียนเฉียนกลืนซ็อกโกแลตคำสุดท้ายลงคอ “ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่พวกนายสองคนนอนด้วยกันทุกวัน ซึ่งก็ไม่ว่าจะแอบทำอะไรกันบ้าง ดูแค่วันนี้หลังจากถ่ายรูปลเสร็จแล้ว ตอนที่นายถามเขาว่าสวยหรือเปล่า สายตานั่นมันคือของจริงที่ปิดบังกันไม่ได้”

เธอพูดต่อ “ไหนจะตอนสเก็ตเงือกโครกกระดุกฝูงใหญ่บนดาวนอร์ท-เอนด็อก นั้นเป็นฉากการต่อสู้ที่สวยงามมากจริง ๆ แต่หลังจากทุกอย่างจบลง สิ่งแรกที่นายทำก็คือหันกลับมาหาพี่สะใภ้

“สมัยเรียนนายเคยเล่นบาสเกตบอลไหม เวลาที่พวกผู้ชายซู้ตลูกสามแต้มหรือดังก์ลูกได้แบบสวย ๆ สิ่งแรกที่พวกเขาทำก็คือหันไปหาผู้หญิงที่ตัวเองชอบที่อยู่ขอบสนาม สายตานายเป็นแบบนั้นเลย”

ไม่รอเลินจาวมู่ได้ตอบอะไร เธอก็พูดขึ้นอีก “แต่ว่านะพี่เลิน ถึงแม้พี่สะใภ้จะเป็นคนดีมาก แต่ฉันก็ยอมรับมันไม่ได้อยู่ดี นายรู้ไหมว่าบ้านเกิดเจียนซุนอยู่ที่ไหน”

เลินจาวมู่ตอบ “เธอไม่เคยบอกฉัน”

“เธอก็ใช้เวลาานมากกว่าจะยอมบอกให้ฉันรู้ เธอเกิดที่ลอนยาส ซึ่งก็คือดาวเคราะห์ดวงเล็กที่สุดไปด้วยผลเบอร์รี่” ซ่งเฉียนเฉียนพูดด้วยแววตาที่ซับซ้อน “เกิดอะไรขึ้นที่นั่น พี่เลิน พี่คงรู้ดีกว่าฉัน”

แน่ละว่าเลินจาวมู่ย่อมรู้เรื่องการโจมตีลอนยาสเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน

สัตว์ต่างดาวที่โจมตีดาวเคราะห์ดวงนั้นก็คือมังกรยักษ์น้ำแข็ง มัน

แซ่แข็งพลเบอร์รี่แสนอร่อยและหวานน้ำที่ชาวบ้านภาคภูมิใจจนกลายเป็น
เกล็ดน้ำแข็งทั้งหมด รวมถึงชีวิตอีกนับไม่ถ้วน

และนั่นก็คือมังกรเพียงตัวเดียวที่สหพันธ์รู้จักในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

ถึงแม้ว่ามังกรยักษ์จะถูกคนของตระกูลอัศวินสังหารมังกรร่วมมือ
กับสมาคมนักล่าฆ่าตายไปแล้ว แต่พลังนั้นยังไม่สลายไป จวบจนปัจจุบัน
น้ำค้างแข็งที่นำสะพริงกล้วนนั้นยังละลายไม่หมด พื้นที่นั้นไม่มีผลเบอร์รี่
หวานฉ่ำน้ำแสนอร่อยอีกต่อไป หลังความโศกเศร้าที่สูญเสียนคนในครอบครัว
ไปก็คือเศรษฐกิจที่ตึงลงเหว ดาวเคราะห์ดวงนั้นนับวันมีแต่จะยิ่งรกร้าง
มากขึ้นเรื่อย ๆ

ซ่งเจียนเจียนบอกว่า “พ่อแม่เธอเสียชีวิตในตอนนั้น หลังจากนั้น
เธอก็มีชีวิตที่ยากลำบากมาตลอด ต้องอาศัยเงินช่วยเหลือประจำสัปดาห์
ในการยังชีพ กระทั่งเข้าร่วมกับสมาคม” เธอเว้นจังหวะ “เรื่องพวกนี้
ไม่เกี่ยวกับพีสะไก๋ ฉันแค่...แค่...”

“ฉันเข้าใจ” เล็นจาวมูเอ่ย์ขึ้น “ขอโทษนะ ที่โกหกพวกเธอ”

ซ่งเจียนเจียนส่ายหน้า “ฉันไม่ได้อยากฟังคำขอโทษจากพี พี่ยังจำ
ตอนที่เราเพิ่งเข้าสมาคมใหม่ ๆ แล้วไปทำภารกิจที่เมืองตูร์ด้วยกันคราวนั้น
ได้หรือเปล่า

“นั่นเป็นภารกิจแรกของฉัน ตอนนั้นฉันกับพี่ยังไม่เคยคุยกัน
คืนหนึ่งฉันกับลู่อานไหวถูกพรายน้ำชุ่มโจมตี ก็เป็นพื้นที่แหละที่พยายาม
รีบกลับมาช่วยพวกเรา ตอนนั้นบนฝ่ามือพี่ยังมีรอยแผลเป็นอยู่เลย

“ต่อมาก็มีเรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นอีกหลายครั้ง พี่มักทุ่มเทความคิด
จิตใจคอยปกป้องผู้คนรอบข้างเสมอ ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นคนแปลกหน้า
หรือคนที่สนิทกัน ดังนั้นไม่ใช่ฉันไม่เชื่อพี่ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันรู้สึก
ว่าพี่...”

ซ่งเจียนเจียนหยุดพูดกลางคันอีกครั้ง “ฉัน...ฉันก็ไม่รู้ว่าตัวเอง
อยากพูดอะไรกันแน่ ยิ่งพูดยิ่งสับสน สรุปก็คือฉันไม่ได้อยากฟังคำขอโทษ
ของพี ที่วันนี้ฉันพูดเรื่องพวกนี้ เพราะอยากบอกว่าวิธีการของพีนั้นขัดแย้ง
กันเอง ตอนนั้นฉันคงยังยอมรับพีสะไก๋ไม่ได้ แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เขา และ

ฉันยังคงอวยพรให้ทั้งคู่มีความสุขเหมือนเดิม”

เส้นจาวมูเอ่ยว่า “เราไม่ได้เป็น...”

ซึ่งเนียนเนียนพูดชัดขึ้น “อีกอย่างถ้าเจอคนที่จริงใจด้วยแล้วก็รีบจีบให้ติดชะ ขืนปล่อยหลุดมือไป คอยดูสิว่าพี่จะร้องไห้ถึงขนาดไหน”

หนนี้เธอหัวเราะออกมาด้วยความจริงใจ ผมทรงหางม้าพลั่วไหวตามสายลมพัดเบา ๆ “เหตุผลง่าย ๆ ขนาดนั้นทำไมนายถึงไม่เข้าใจนะ ที่เคยแฉว่านายเป็นต้นปรัง¹ ออกดอก แต่ใช้ว่าต้องกลายเป็นต้นปรังจริง ๆ ลักหน้อย”

ตอนที่เส้นจาวมูเหยียบลงบนบันไดไม้เดินกลับไป เขารู้สึกสับสนเล็กน้อย

เดิมที่เขาอยากแย้งซึ่งเนียนเนียน

ทั้งที่อยากยืนยันว่าเรื่องจริงไม่ใช่แบบนี้ ทว่าจนแล้วจนรอดกลับพูดคำนี้ไม่ออก

ความรู้สึกแปลก ๆ ที่ไม่คุ้นเคยทั้งหมดนี้ ทำให้เขาจิตใจสับสนว่าวันเมื่อกลับมาถึงในห้อง แอปเปิลหนึ่งถุงและสาลี่หิมะหนึ่งถุงได้หายวับไปหมดแล้ว

หลงสืออวี๋ยืนเท้ารวกกันตรึมรับลมอยู่ข้างนอก

เส้นจาวมูเดินเข้าไป ก็เห็นหลงสืออวี๋จ้องบึ้งอย่างร้อน ๆ ที่อยู่ใต้ต้นไม้ไกลออกไปตาเขม็ง

เส้นจาวมู “...”

ครั้นเห็นเจ้าหญิงกลับมาแล้ว หลงสืออวี๋ก็หันไปพูดด้วยความดีใจ “พรุ่งนี้น่าจะมีฝนดาวตกนะ”

เส้นจาวมูก็เดินมายืนบนแท่นด้วยเหมือนกัน แล้วพูดกลั้วหัวเราะว่า “ดวงดาวบอกนายอีกแล้ววันสิ”

“อือ” หลงสืออวี๋เอ่ยว่า “ที่จริงวันที่วิลเบ็งกับไซเรนตาย ก็มีฝนดาวตก

¹ พืชที่มีขนาดเล็กคล้ายกับใบของปาล์ม แต่การเรียงตัวของใบนั้นคล้ายกับเฟิร์นข้าหลวง ซึ่งจริงๆ ไม่ออกดอก หรือเกิดขึ้นยากมาก

เกิดขึ้นในกาแล็กซีอันไกลโพ้น และยังมีดาวตกชนิดระเบิดด้วยนะ”

“...งั้นก็น่าอัศจรรย์มาก” เล็นจาวมู่บอก “แถมโรแมนติคมากด้วย น่าเสียดายที่ฉันคงไม่มีวันรู้ว่าจะสื่อสารกับหมู่ดาวอย่างไร”

“อีกอย่างคุณไม่มีหาง”

“ใช่ บรรพบุรุษของฉันดันตัดสิ่งนี้ทิ้งนะสิ”

หลงลืออวี๋ยิ้มตาหยี พลงยกหางมาพันข้อมือเจ้าหญิง “แต่ก็มีของของคุณหลายอย่างที่ผมไม่เข้าใจ งั้นถือว่าเราเสมอกัน”

ทั้งสองยืนรับลมกันอยู่แบบนี้ ฟังเสียงใบไม้ดังแซกๆ อยู่เหนือศีรษะ ไม่รู้ว่าเพราะอะไร อารมณ์ปั่นป่วนว่าุ่นใจเมื่อครู่ของเล็นจาวมู่ ถึงค่อยๆ สงบลง ความคิดในสมองเริ่มกลับเข้าที่เข้าทาง แสงตะวันร้อนที่อยู่ไกลลิบจนจะจมหายไปแล้ว ทอดเงาร่างทั้งคู่ให้ลากยาว

หญ้าสูงสีทอง หมู่เขอันไกลโพ้น

ความรู้สึกที่แสนคุ้นเคยแบบนั้น เหมือนดั่งนกโบยบินผ่านใจเขาไปอีกครั้ง

ราวกับในอดีตที่ผ่านมาแสนยาวนาน ทั้งสองเคยได้เคียงบ่าเคียงไหล่กันแบบนี้

ความรู้สึกแบบนี้ชัดเจนขึ้นทุกขณะ ชัดเจนจนเล็นจาวมู่แทบไม่อาจมองข้ามได้เลย

จู่ๆ เล็นจาวมู่ก็พูดขึ้นว่า “ฉันไม่รู้ว่านายเคยได้ยินเรื่องพวกนี้หรือเปล่า ที่ว่าหลังจากคนเราตายไปแล้วก็จะกลายเป็นดาวบนฟ้า”

หลงลืออวี๋นั่งอยู่บ้าง

เล็นจาวมู่หัวเราะ “เป็นเทพนิยายอีกแบบที่ผู้คนยอมเชื่อมั่ง ดังนั้นคำพูดนี้จะเป็นจริงด้วยไหม”

“คงไม่ใช่มั่ง...” หลงลืออวี๋ตอบ “แต่ถ้าเป็นเรื่องที่ออกไปจากกาแล็กซีนี้ ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจสักเท่าไร ทำไมอยู่ๆ คุณถึงถามเรื่องนี้ขึ้นมาล่ะ”

“จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้เฉยๆ ไม่มีอะไรหรอก” เล็นจาวมู่พูดกั๊กหัวเราะ พลงลูบหัวเขา “ไปเถอะ ฉันจะพานายลงไปกินปิ้งย่าง”

ราชามังกรตัวน้อยกับเจ้าชายของเขา 3
龙王弱小无助但能吃 [星际]

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《龙王弱小无助但能吃 [星际]》 (Long Wang Ruo Xiao Wu Zhu Dan Neng Chi Xing Ji)
Author © 江为端 (Jiang Wei Jie)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8357-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา ่องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมนตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ซาลาดล, ชมขวัญ ทั้งสุบุตร
บรรณาธิการเทียบภาษา สิริมา ธนบดีวิฑูร • บรรณาธิการต้นฉบับ ธนิดา เจริญทรัพย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา กวาระทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พชร เรืองฉาย, ณปภัช

สิ่งมีชีวิตโบราณกลับพากันตื่นจากการหลับใหล
ภัยพิบัติเริ่มปะทุในหลากหลายพื้นที่
แต่บุรุษลึกลับผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องประหลาดทั้งหมด
กลับมีความเกี่ยวข้องกับตระกูลล่ำมิงกรเสียเอง
 อีกทั้งยังเกี่ยวพันถึงชาติกำเนิดของ **เสิ่นจางมู่**
 ที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนด้วย
 เท่านั้นยังไม่พอ ดูเหมือนเขากับเจ้ามิงกรโง่ **หลงซืออวี่**
 จะมีสายสัมพันธ์ที่ลึกล้ำยาวนานมากกว่าที่คิด

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8263-1

9 786161 882631

475 บาท